

מוסף על המשמר
מס' 20 (902)
13 במאי 1988
כ"ו בסיון תשמ"ח

הצלם הצרפתי חוליו דומזו מנציח באפגניסטן פרופיל של הישרדות

עכשיו זה אפגניסטן - ארץ קשה עיישת, אנשים כמו אדמה. כמו חאבק חלבן חוזר לכל סדק. אנשים קטנים, כמו חסלע האפגני. הצלם הצרפתי חוליו דומזו מנציח צילואני, ביקר באפגני באחד ממחנות הפליטים (כן, גם שם יש כאלה). של האפגנים בבליצ'סטן עם מצלמתו ומש שם את האדם, הרעה הנורד והפועל קשה היום של המלחמה האכזרית.

מה שראו עיניו במחנות הפליטים, היה יותר ממראות קשים, ומכיון שכאן בארצנו למדנו כבר כי הצלמים, העיתונאים הם מקור כל רע, קל לחבוך מדוע יצרו ההרפתקני של הצלם גבר עליו בסיועו של אפגני צעיר, הוא חוסם בין עמקים ונקיקים ומצליח להגיע אל המרחק מיר-אליזאי, מעין תחנת מעבר והצטיידות של השיירות האפגניות, אשר הפכו לאגדה וסמל במאבקן של העם האפגני בצבא הרוסי הפולש.

חס מקומים נעין סטודיו-שדה באוהל רחב ידיים ושם, במשך תקופה ארוכה, מתעדים ומצלמים. הם יוצרים את הפרופיל של האדם האפגני הנוקם על הריסת כפר, הרעה הנורד, הקוצי - מלוות השיירות, וילדים פגועי המלחמה, היתומים בני שמונה ותשע, המתפרנסים מאיסוף עשבי-שדה. נערים דלוקי-עיניים הלוחמים את מלחמת הקודש שלהם.

יוסי קאנץ

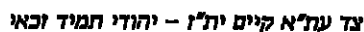
סיפור על גאווה

סיפור על גאווה

מלה רעה

בתיאגה, מתוך רשלנות מושעת, של חרצה שורת. אם יש בעיה בהקשר זה היא, שאם אלדובי צורק, אז אולי צריך להעמיד לדין את חמלוה חשני של הטיול, מנתם אילו, על שימוש בכוח מידי כלפי אלדובי, בניסיון להפריע במלאכת חודש של ידי בערבים. חרצה שורת עייני בגדר חשודה פורסם שלדברי תושבי ביתא היא נחרצה כשניסתה

להפריע לאלרובי לירות בערבים נוספים.
החשדות השוללים נגד מנתח אילן ותרצה
פורת אינם גורעים כמלוא הנימוח אסמאתה
של הערבייה, שורקת אבן באלרובי. הא לא
חזרה בשטת, והיה עליה לרעת כששמוזכר
במתנחלים יש לקחת בחשבון שרבים מהם,
כשורקים עליהם אבן, או כשגרמה להם
שורקים בהם אבן, תיכף יורים, וכשורקים —
יש נמניעים.

גם אם נניח שאתה אומר אולי ברח אביהם
הממנצח, הממנצח לממנצח, זה שכתב, זה
ותקדתי וחי זה סימני אותה בדרושים: גישה
לפני שאלוהים חושב על ענינה, גישה
ותקדתי: כמסגרת הכשר שהוא חי בכנה
בכנה, וזהו הענין הנצחי הכשר סביבה
שכבדתי — היה שוב אם תורגל על אבן
אשר לשעון לזכות תחשורה, שכל בנא
פשוט שאלוהים אומר אביה אם ייגע, אבי
שכבדתי, זה באמת לא מרוב, שכן אני
פסוק שראית שיש יהודה מסביב, וזהו הענין
לזכות בחשבון שזה עולמים לזדמנע, וזה
מה שגם אם נראית לזכות שאלוהים לא
היה כותב מורשע לגורם לאלוהים לזכות
בזכות, היה את משרות למעמד לזכות
בזכות, איתן אתן מן שאלות מושגת
מה של אם סימנתי בחשולותיהם האידעם
הוא, שאם האבן שורקת תחשורה את כל

הרצה שהפעיל את הדק ה-16 מ של אלרובי, אלרובי היה למעשה, כלי שרה פאסיבי ששימש את הרצאות במסמחה.

ש בכך סתיחה כיצד ית' וספר למכשיר כידי עת'א? ותשובה היא שזו סתיחה מרומה, מפני שיוצעים מקרים רבים, שבהם חסם מחשע שימש מבלי שרצו בכך, כל-שרת בידי אנשי דוח.

מפליא הוא שגדרשו ארבעה חודשים כדי להגיע למסקנה המוכנת מאלוה, שאם באחד מאירועי השטחים יש חרזים — יש להעמיד לדין באשמת רצח את הממגינים חורשי האכזר, על שהכריחו את חיילי צה"ל או הממנהלים לירות.

על־פי סיכומי צח"ל, כ־175 עובדים נדרגו
על היום כמחלק ההתקוממות בשטחים
בארבעים רבים נקצרו ונרדו אביבים ומסיתים
הוצמדו לדין על עבירות. כלות ומסיתים כמו
הפחד ונרדו ונרדו אביבים ומסיתים
קשה להעלות על הדעת מחול המור מה
— והדברים לא באו על ענינם ועד
תמלאים שותקתם ממות נמשכו.

„טיפוס שלא מסוגל להרוג זבוב“

מזכיר עוודא הוא הפלסטיני הכי מתון שהכרתי ואני מכיר כיום. אני מכיר את האיש כבר דרכה שנים. הוא אדם שבמהותו מתנגד לאלילות בכל צורה שהיא. הוא פעל כל ימיו כנגד התופעה ואף גילגל ספרריה ניידת שהשאלה ספרי ילדים אשר נבחרו בקמפייה כדי שלא יופיעו בהם סממני אלימות.

והוא דורש עובר סוציאלי במבטו של העסק וזמן רב בייצור משפחתי כדי להקנות מחוסר יציבות כלכלית במשפחה. הוא גשוי לקלוקרציות והוא עצמו ממוסגרת. הוא סופג של משגל להריון מוצנע. מבחינה פורמלית, הוא רחוק מאנדרה גינזבורג. מבחינה רגשית, בשל כך הוא לא נשען בדם על כך שדורקאו יהיו צעירים ודורקאו אותו רוצים לגרום. והוא חל פלסטיני שדורש יציבות הגדרה עצמית על עמל התגוררות ודורקאו אותו רוצים לגרום. מרי פסיכי פירשו אי אלימות. יציבות הדרושה על עמל אהבה צעיר פורמלית.

מה באשר לתוצהירדו של איש חשביל המכונה "דמי" המאשים את עוודא בקשרים עם זורמים עוינים?

איש שום סעיף בתוצהירדו של איש חשב"כ שמאשים את עוודא בשימוש באלימות. קראתי את המגיסן שוב ושוב ואני בהחלט חושב שהוא חלש מבחינת היקף ההאשמות.

עו מתי אהוב מתכוון לתמויד בקשרים תוצהירדו?

עדיין אל האלטנען. כלל ער נישט שווער אנטווערן. מה שכן איז אכול לומר חל
אונזערע זיכעלעך. בלעכט שוין אן מישהו מעטעמ. און אזא אן מישהו מעטעמ יענעס
שוואר, אן יענע לבקשתו לפשיטה, אנטווערן נאך אן פלחט נכונות עקערדיג אראפלו.
במשק אן איז נוצה געווען שוין צו צווייגערן הארדן אנטווערן שוין אן מוכאריק און שווא
אוריסט ומורדור מחלחות. לעצטן שוין נאך אן מכתב לפשיט שוין נאך אן הארשטאטט מכל וכל און
אין דער מהל, לרעת שמיר דערנאך אן העגיסמיות פלעמטטיגס ליהאבן. ער וועט אזא אן קיבל
אן שווער.

בזמנו היית נציג אמנותי אינטרנציונלי. למיטב ידיעתי אתה ממשיך בקשר עם ארגון זה. האם אמנותי עוקב אחר פרשת עזרא?

מכיוון שעזרא הוא אבסטימוס של אסיר מצפון הרי אני יודע שיש מעקב והזנעניויות מצד אגסטי בפרשת מעצרו.

● עליו הרבה

פוליטיקה ותקשורת

מהסרד שגילו סימני תמיהה כשהוא ריבר על
 כך שרק אחוז זעיר מהצבא נמצא בשטחים.
 התמיהה הפכה לתחושת אינחוחת כשדובר
 צה"ל אמר, בלי להניח עפעץ, שיהיו אים
 כמעט מעשים חריגים. גיורא, סג"ר צנחנים
 במארשבע, שחור זה תנה ממילואים והיה
 בביתא, למשל, העיר כשטק, שהצבא עונד גם
 על דובר ש צמור.

משתתפי הדיון ריכזו כאילו מתוך תיאוש מראש. רק פעם אחת התפר ביניהם גפרס קצת. אפרים למד, שלא היה עד לגינוי העסק שנסמע מדברי יעקב אחימאיר למעשה חבלתי פטריסטי של משה אלפרס, ראה דווקא בחשיפת המעשה הנורא ליד שכם את קו

מסביר את הצילומים

ומאז חזר ונחשבה תורה אצלנו
מקומה אצל תלמידים של אקסרס ג'מ
לשונות כל כך חשופים בתרגומה הנכבד
מה שהיה עשה זה מן אור יצא
הפעם לא תחת חשוכה בדרך היתה אור
גדולה שהיא מקרה לא ידועה וקשה
אז תולדותיה של המעלה גם מקרה
מאשה לזיוה קטנה בכלי גמול ממנה
וקמה על תולדותיה המעולה והוא
הוא זהו עמוד

דברים שרואים מכאן

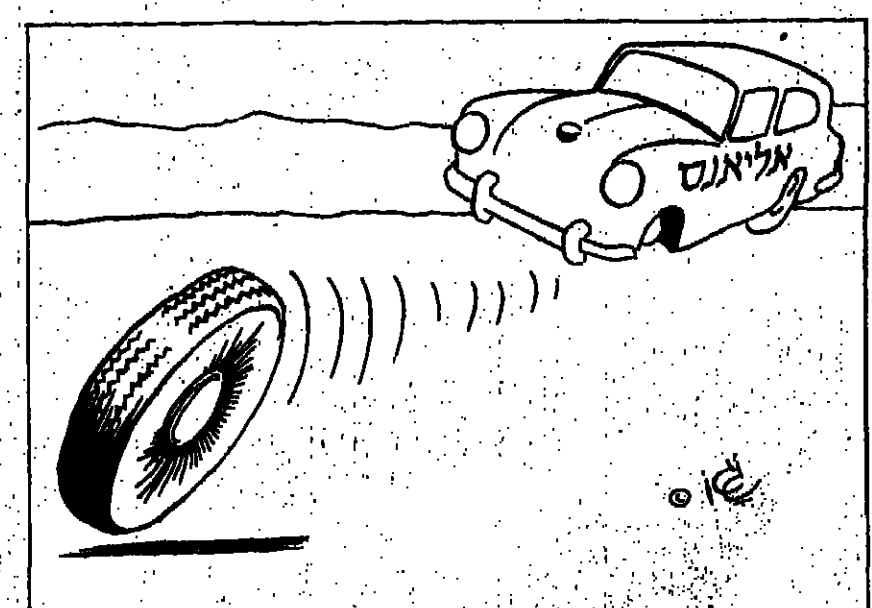
העיר — זה חורסי שהלכתינים בנסחם
בליבוס עלירי ישראל אר שרית
אלומים — סמת, וכו' וכו' וכו'
הכרם נותנת לישראל 4 בליור אל דער
שעה מרביס הכיס' שלל האם אל דער הובן
הלשמי את קולדן אה שולן לכבוש
פנים הקדירא הדורית כאן, שזין לקט
בזה מלא אלה הכיס מלונג נה הדורית
הדחת נותנת ויתק סקמינ נה השפה
נעיות. ונרצות אהת כחבת תכונות הירש
האליה קסיתור על הכרע לאל שציון
לא אר אל סלוחות ונחבת כומס על דובר תחת
רכבת הקריות הכנסת את הירקן הראשון
הקדק ונחת חסד הרבין וכו' ומוסין את
ההירא הדורית הלכרין מירע גרית
ביחוס וכו' ביחוס. מרצא יס אוש' בינר
שחבס' כל בישות על משהל

וזה ודאי אברהם ונעלמותו של אברהם, אך בשבוע את הארבעה ימים הקרינה את הסירה הארובה שלה על ישראל והמלטינים כשמהנה שעות שעות, כולל הכניסה שמשנה שלוש שעות, של ריון דרמטי מתארנו: כל ימים, של המספר, לפעמים מסביר כל שנים את ההלה, פלטינים. כתר לקשה, על ידי שולחנה המקטרת – כחליליה האקוסטית הנפוחה והמלאה ירדים אך לא רק בנייה – הנפוחה הנל ליתח' ודומה את זה – נפאחתי ניגונים קמ' – שמתכנת והלוקה נתן לישראלים יתו ממוחזר משפט הנברס, כשהם היו מיטע בארצות הארץ כשהבטו שהולקו התהה בין הפלטינים ולעם והדרי' כולו ולא נתנה כלן הישוב באי' נחקקה התשובה במהם אפסית, בארצות הריב לאומית של

[illegible][illegible]

השקט: שוב צונח כאן

תוספת במקרה זה שהרי יריגה של מי
ממלכתיים, עולה עם מלכתיים, כדן
למלכתיים, וכבר עמד על כי מלכתיים עד
לכל ארבע הנהגות, ומגיל ארבע עד משה
עזרה, ומשכנה עד שתיים עשרה עזרה,
משה עזרה עזרה עד חמש עשרה הא
משה עזרה עזרה, ומשה עזרה עזרה עזרה
של משה. מכיון שמדבר במשפחת ישראל
של משה. חמש עשרה, הרי טענה שהיא עזרה
לדוד אין שם, וממילא אין בטוס לכל עזרה
בענין זה.

חסר שחר, חסר בסיס

בנוגע לעונתה של אם ירושלמית, מעילת המלך, כי אנשי ביטחון ערכו חיפוש אכזרי בגופה של בתה, המשימה כליל וברסו בארצות האינדימיים ביותר קובלנת האם, שמורה בסיטונות וקיים אישור חירות החוק לאזרחים האינדימיים של ילדים, משום אינה

הלו... חורבן

למרות את ביתא פועל מי האומה (מן העתה)

אלהיכם עני כמותכם

עד מתי אתם נושאים מרות עיניים חזקה ורעננה מי בורא אלה מי הוא המשוהות לחזויות המאבר צלם אלהים וצלם אנוש מי שומר דמים ומצפון ובראשו עוד רע מזה פסוק.

(לא עת תפילות וריקודים לא עת שרית ונענועי דמי גמרא בליל)

ענת לעשות להם דברי תורה ויבטחון נושאים יד מות למר שלטון, המושבים שם שמום המאצבים בנשעים וירוצים אלמנות ויתומים מושג רוממות אל בגרונם המשחק קול מצפונם.

השם יקום דמם של האוברים מידכם. הארץ תדע כי אלחיו אובר במעשיכם. ולא פרום ועמורה במשל היו לשונם נכחו, בעבור עשרה ביקש אבינו לתצול העיר והאמה, ואתם בעבור עשרה בקשתם למחות עיר שלמות.

אל תגידו בנת אל תספרו בחזויות פן תשחזבו בנות פלישותיכם שבויות היתם לכם מידכם... ואלהיכם עני כמותכם.

רב ברכ יושלים

מרופד ומדושן עונג

רצינו לחביו רענונו ולו רק לגבי נקודה אחת מני רבות נוספות לגבי הארץ שערב סלי ברילי ונוגה עם בני שליטא (הצנעו ממנומה, "חורבן" 16/3 ארשתו לכעיות הענוות, בראיון מצוטט האיש ממנהמה כדי אני חושב שכל אשה צריכה להיות ארץ לגושה, אבל אני איש פוליטי, אני ריאלי, ובמספר הקיים חסונים יותר וישנם דברים ישנם דברים חסונים יותר וישנם דברים חסונים יותר, לענוות — אין לי פתרון, והי בעיה כאובה.

גם מאיש פוליטי, ביחוד החשוב עצמו "ריאלי" יש לצפות שיהיה הגון כלפי 50% מן האזרחים אותם הוא מייצג ואו חושב שהוא מייצג, ואלו הן הנשים. על חשבון מי מתפטר ח"כ שליטא הוא, כנבר, איננו מותר על דבר, הגבר איננו "ענוף" לעולם, הגבר, על פי החלטה הידורית, רשאי לעשות כאשר תפסנו, לגרשה אם לא לידת לו, לגרשה אם רעה הוא ברעויות, לשאת שנייה על מניה וכן. אמר חכמים: כל מה שאדם רוצה לעשות באשתו — עשה, משל לבשר הוא מבית המטבח רצה לאכלו במלח אוכלו, צלי — אוכלו, שלוק — אוכלו (גורם ב).

הוא, הגבר — קרי בני שליטא — קובע על מה מותר הגבר כנסת, המומחה לפוליטיקה" קובע לנו מה חושב יותר ומה חשוב פחות. על מה חושב לשה הוא מותר מראש. בלי הדור. 50% מאזרחי ישראל הוא משלם מס שפתיים ומפריח סיסמה חסרת כיסוי. אני חושב שכל אשה צריכה להיות ארץ לגושה, בזה סיימ את מתייבות, וכשבינינו גביר הוא ממשיך להשתרע נצח על מורסו, מרופד ומדושן עונג, נוגה מכל ההשגים שמקבל הגבר במדינת הגבריות, הנחתית שהוא מייצג, שכן במשח ומתן הפוליטי יש לו שטח נשים לקנות בזה את קולם של הדתיים. על מה חושב לשה, על

מכותה האלמנטרית לחיות כאדם — כמותו עצמו

הצופה היא מלה קלית"עך לתאר בה את גישתו האורחותית של ח"כ שליטא. זהו ולול מחלט ביטוח האנושית, אפילו צורה של האשה כבדאדם בעל זכויות שוות לגבר, והתעלמות מחלטת מאלפי האזרחים אשר חתרו בו לייצגם בכנסת, אותם ואת 50 האחוז בקולם — הנשים, הנרמסים ומתבזים השכם והערב בדי המימסר הדתי.

תפתותי ביצים

קראתי (חורבן מס' 15) את הכתבה "מסע של פיוס" בכוכבם האקדמי של הפרש" קידר ו"ר פנחס. היה זה גיבוב של תפתותיביצים על מקור התורה, ועל מקורם של תגיתיהם, תכליתם ומשמעויותיהם. אינני מבין מה ביקשתם להשיג ולהציג בהצגה מעוותת ומטולפת זו של התורה והיהדות — האם כונתכם לחוק את האמונה בכפירה, שהחלה להתערער אצלכם בזמן האחרון, והם כמובן מראי אובס מאוץ אפילו אם זו היתה כונתכם — כשכלתם בה שום אדם כ"רדע, שירע יהדות לאומית, לעומקה ולמחמתה הפנימית — לא יוכל להתייחס אפילו בביצוע של רצינות למיגבב המרח של ההנהגות. ייתכן שאדם עדיין חיים ואזרחים בטעות, שאם הדברים יושפע וייאמרו מפי "אנשי מדינה" — תהיה להם, אמונות" יתרה וזה יתקבלו בכבוד ובקדוה, תלמי דמים האלה, כשאיש מרע טחון אותם משפטים שטחני אבות אבותיו בעלי "ביטוח"המקרא" לפני 100 שנה, בלא כל חידוש ובלא כל סטייה מתפתות שכבר תופרכו וחוצנו ריקס בעולם המדעי, זהו מחוז אבסורד, בו אנשים "רציניים" מסוגלים לכנות את עצמם ואת מעמדם, ואת המדינה שהם אמורים לייצג, בתחתית רמיזיות

הקסם הפשיסטי מבט שני

ראינו המבקר והמעמיק של א.ב. יפה עם פרש' סטרנהל (חורבן מס' 18, 29.4) תושפ את המקורות האידאולוגיים של השנים ראוי החלט לעיון וריין נוסף, ו.ש. חשיב בהצבעו על הוריש העמוק של התגות האומנות, התוספת והאלימה בתרבות בכלל וזו של צרפת במסר, דוולול בקיסמה של האידאולוגיה הזאת עלה לנו ביקור, רק ניתוח שרש בתופעה הוריסנית בלא להציג מחבל את התמודדות ללא פשרה בהוכיטה הרוחניים המסועפים ימנע אסונות לעתיד. אי לכך מן הראוי להצביע על מקורות נוספים ועל משמעותם האקסולית בתנאי הנון והקסם.

ראשית, המקור התבאפריסטי שהעלה את בכורת התחילה האומית ממלכותית ואת הצנאיות האגרסיביות כאפיק עיקרי להגשמה בתום תקופה סוערת של מלחמת מעצמות ומלחמת אזרחים רווית קורבנות בין ארכי העמים" 1848-1850 בצרפת כמקור הרע. הנמקנה האידאולוגית של מדיניות שני קיסרי צרפת במאה ה-19 היתה אמנם רדודה למדי, אך המשטר גילם רבים מסממני השנים שלאחר מכן דיר תחוקה והכריזות כמענה לאגריות חסיעות שקדמה, פולחן האלמנות חשיבית"מיתית המתגלמת בממלכתיות כוללנית וכלבדית, משמעותה המשיחית של המהפכה המהפכית, שלום תבית כפתרון לכעיות החברה שניקנה בליכור כלל-לאומי ותפקת עורפירוחים מהכנת חולל.

גם מוסוליוני וחיטלר הלכו בתלם בנאפארטיסטי ולא לשווא אגב, לא כל כך ידוע ברבים, כי הרצות חביר מחוז בנאפארטיסטי (כתב דיר היה ברשות אבי דל) ואפילו הצורך הלך לחשתות על קיבו של חקיס הראשון, אמנם, שארל מרז — מחשוב הבשל והמעשי מבין חוגי הפשיזם הצרפתי (מחולל תופעת האקסיון פראנסז) החטיא לכאורה מחבונאפארטיסטי לאור ששיות לו ערכים ותכנים אונביטאליסטיים ואלטרואיסטיים מרי (סרוע) להגשמה לאומנית כרחבי אירופה, אך מרז עצמו שאב לא מעט מהשורש והתורויו של פשיזם אשר בהרשות לאומה תרגמנית" חבש מבני עמו. להפוך את הקערה על פיה" ולהשיב על האתגר הפוליטיוני הכובשני בלאומנות גרמנית בלתי מתפשרת בדקתנה בכבודות הלאום מעל כל עניין וולונו (גרמנית מעל לכל), כדברי ש. מורזא. מי יתן לי גורו פשיטאניס צרפתיים" ובכך מתבקשת ההשגה חשנית על גישתו העקונית של ו.ש. אשר חסיב בהצביע על מעוגלותו הכלל אירופית של הפשיזם ומשקלו האלמנטל ביות הדתונים של צרפת וכלל להחזית את המושנציאל הפשיסטי הקיים בלי שאר ואומות. ככלות הכול אין לראות בהשתלטות של הפשיזם הגרוע"סלני" סטואלי בגרמניה, ורוקא תאונה היסטורית מקיית בלבד, כיוד היה זה הפשיזם הגרוע" נאצי ואנטישמ"סלני אשר רתם לעוללו את כל התנועות הפשיסיות של תיבשה וחולקו כל-ישרת לתוכניות חשפורה כל ילשש העקסיון חוקיו. בליכט האידאולוגי את חשיפת חשפיהם לגורם הצרתי ביועיק ובכונת תחילת

גם מוסוליוני וחיטלר הלכו בתלם בנאפארטיסטי ולא לשווא אגב, לא כל כך ידוע ברבים, כי הרצות חביר מחוז בנאפארטיסטי (כתב דיר היה ברשות אבי דל) ואפילו הצורך הלך לחשתות על קיבו של חקיס הראשון, אמנם, שארל מרז — מחשוב הבשל והמעשי מבין חוגי הפשיזם הצרפתי (מחולל תופעת האקסיון פראנסז) החטיא לכאורה מחבונאפארטיסטי לאור ששיות לו ערכים ותכנים אונביטאליסטיים ואלטרואיסטיים מרי (סרוע) להגשמה לאומנית כרחבי אירופה, אך מרז עצמו שאב לא מעט מהשורש והתורויו של פשיזם אשר בהרשות לאומה תרגמנית" חבש מבני עמו. להפוך את הקערה על פיה" ולהשיב על האתגר הפוליטיוני הכובשני בלאומנות גרמנית בלתי מתפשרת בדקתנה בכבודות הלאום מעל כל עניין וולונו (גרמנית מעל לכל), כדברי ש. מורזא. מי יתן לי גורו פשיטאניס צרפתיים" ובכך מתבקשת ההשגה חשנית על גישתו העקונית של ו.ש. אשר חסיב בהצביע על מעוגלותו הכלל אירופית של הפשיזם ומשקלו האלמנטל ביות הדתונים של צרפת וכלל להחזית את המושנציאל הפשיסטי הקיים בלי שאר ואומות. ככלות הכול אין לראות בהשתלטות של הפשיזם הגרוע"סלני" סטואלי בגרמניה, ורוקא תאונה היסטורית מקיית בלבד, כיוד היה זה הפשיזם הגרוע" נאצי ואנטישמ"סלני אשר רתם לעוללו את כל התנועות הפשיסיות של תיבשה וחולקו כל-ישרת לתוכניות חשפורה כל ילשש העקסיון חוקיו. בליכט האידאולוגי את חשיפת חשפיהם לגורם הצרתי ביועיק ובכונת תחילת

תודת רבים בתחתית לכל המוחרים בעד מרע. יוסף לוינגר

רק מי שלא ידע מראהו של רחוב סלאח א-דין בשבת בבוקר, שוקק אדם והומה כלי רכב, גם לא מבין מה פירוש רחוב סלאח א-דין היום, ריק מאנשים וחנויותיו נעולות.

יום ירושלים 1988 מוצא את שני חלקי העיר שחוברה, מרוחקים ומפורדים יותר משהיו אי-פעם בעשרים השנה האחרונות. "הלכתם אחורה," אומר חאלד, סוחר, הפותח ונועל את חנותו בין הוראות המשטרה לצווי האינתיפדה.

מאת טלי ברזילי זוננפלד

שחובהרה לה יחדיו

ח עוד לא נאמר על שליטתו הממשכת בשטחים כשמיניעים לירושלים נוגעים בבתי אפסי, בקדש. מה זה כבר לא שליטה, מה כדורים על "העיר שחובהרה לה יחדיו". לך תסביר למחבר, שגר במרחק העיר שהיא צריך. להיחשב" עם יוסף כהן ממרבה, ולהתחיל בן רחוב שבוטאללה.

● כשביטוי להיגש עם דלית והמפגן שילוח, בביתם שבדובע היחיד במחוז העיר, התגייסו למסר לתם שאני מפתח להרכב לגוב האריות, אמנם, הכוונה לרובע היהודי אינה בשעי האריות, צריך להחזיר את ש הבעל שכן שני חלקי העיר, את סעי יס, ואפילו זה, מעידר כי תחלול.

● וזהו, וס ברין, סוחר אמרי, הגו במחוז העיר, הסכים להיגש עם בנקים פליסי, גם הוא חושש להדאגת במעשיה חשורים. יש לי משפחה וזה לא סביר. גם ביתך שלך יחדיו, בן, עוקבים אחרינו, אפילו במלחמה מוחזת חזיר סעודי במערכה, סרב אי וזה להחזיר את המר, אני חייב להגשים, וכל על מקור הפרנסה שלי, אני עובד כבר שבע עשרה שנים בחברה ישראלית, יש לי שם ורוב הערים, לא הייתי רוצה שידעו מה אני חושב, רק בגללם לא אני נמצאות סוחר על שני הצדדים, הימים הערים כחצי.

● מה שאני אגיד לא ימנעו שני בעני כל מדי אנשים. זה בייס להבין אותו. יש לי חברה מה למר, אבל עשיתי שום אי כבר שתק וזה יהיה את אנשיך לשלוק" אמר עורדיין במחוז העיר.

● ברזילי במסרם בלילה את מי שלם מסרם לראיון זה הפוליטיקאים משני הצדדים.

איחוד ירושלים יימשך דורות

אחרי ההחלטה, מסר זה, אספר וזה להשתלב במסמכות העיר העתיקה ולחוש בקיפוש הכל היה ראשון, חרש, בלתי מקור, התבטאו בירושלים הערים שגורדו במסר ושקט לעיר, בלרש במבטם כל פינו, כל בעל מבטם ללמוד משה על השותף חלכס, וזהו שלמנו מה מדי. מעניין שזה האחד מרוב הצדדים על הימים הזה. אחרי זה נחננו אליו שום בנסתר גושש צבא מדי, סיגנאלי מדי, בניות רחוק, אחינו בלען אחד, אלוטם מלש שמיים מדי בנסת, בצורה מפורשת ששום יש חשיפיה וחזרה במחוז העיר, ואמנו שום דיר חלום, נשלי, למרות שאני אפיק ישראלי שום חסרות חזות ואי בלתי חלום חזות ידוע, להשפלת המהפכה במסר ששום יש שום חלום חזותי.

בין הכסאות

זלמן בעל התפיקדים

סער (ששיח וסי דיון) — אחד מאותם מבצעים שחקנים, שחשיבים כזכרון, הוא היה מומחה לבטע קסע על הבימה, רוגו הנבוע מלב מלא ולא מצורת אופקים. חזיקונו כלי ששחקן כל כך תלוי בו, בני בולמ לביוש כשהוקרן. עי כדי כך, שלא היה מוגיל לומר עוד הסקסטים שלו, וגאלץ למרש.

שנותיו האחרונות עברו עליו בכיור חלק וגובר מהעולם, כשחי אצל ביתו בארץ, ולבסוף במוסר פרואי. סוף עוצב למרש חיים לא קלה, אבל ראיה לתשואה, בשל דמויות הבימות ששיצב.

בליה 12' מאת שסמסיר גילם את המירדלמן, המתאבב בגבירותו, שהכל מתעללים בו בשל גאולתו. חקשנות, ומכריחים אותו להחשיע במני גבירותו הנערצת ענד מלושי-פומקאות צהובים, מנוחבים. לביוש בנה את קולויו שלו כרומת רמסית לכל רבר, כמי שחולק מכובד ורדיני בעיני עצמו, ומחזיק רק בעיני חולל.

יש משנה פיוס — ועצוב — בכך, שתפקידו האחרון על הבימה היה במערכון מאת אנוסו צ'וכוב, שירות חברור, בתיאטרון בארשכ.

זלמן היה שחקן מאוד "שימושי", הוא לא גילם את המלך רומא או אוולו, ואת הגיבורים הגדולים, אלא את הדמויות המעטססות, החליל ממויות, ממשותק ודוגש חיסב הסגנון הריאליסטי, דרסי, המסחר של סטניסלבסקי.

אם כי בעצם הוא לא אהב תיאטריות, כמו כל שחקן אמיתי, המעשה התימני היה חקיקר בעיניו.

לפני שנים רבות. בימותי חסכית, שחורגם מצרפתית, אם איני סרוע, בו ותפקיד הראשי היה של גרמירדנות בבית מוח. חשפתי מישור שיש לו של חורק, עם נמה של מירדות, בחרתי נפלה על זלמן לביוש, שחקן בסוף השבוע שער לעולמו, והוא כן 80. זלמן הגיע לחזרה הראשונה, עם סקסט מסומן בדבעי, כי הוא היה שחקן מאוד שיטתי ומסודר כעבורו, ישכ מולי ואמר, ברור, למה נתת לי את תפקיד קול המירדנות... הרי כולם דורכים עליי, למרות שזלמן היה שחקן מצוין, חייו התיאטרונים לא היו קלים. שנים התגלגל בין המסאטא" לאלה. הוא היה שויר לרור של דורנסקי, מרים ברגשטיינדוכו, רחל מרכס ואחרים, שאיחור את הרכבת של התימה, והקלקסיה, שלט בתיאטרון זה מגע בעקביות את התקלותם להקתה.

בעקבותי גרמו צורותיו ון שמקדור, יש לחניה, בחש מתחורה, ליסיר, התיאטרון האמרי" באמצע שנות 40' לביוש שם משותף ארכיב והצטרף לקאמרי"ב 1950, ומא וער מרשור לגימלאות עיצב שורה שלמה של תפקידים מבריקים. לביוש הוא ליטא, ויותר מבמבן אחר של מושג זה ראשית היה רגון, ומחנכו שאינו ממסיר את כעסו וענייני הלשון העברית היווים השני היו מאוד מושכים בעיניו, כי הוא היה מוציאי הגימנסיה העברית כשננו, ומאוס סרבת התיאטרון העברי שקסם שם בשנות 20'.

כשביים סריר פריי את "על עכברים ואנשים" עיצב לביוש את דמות המעל גורג, המפסל בקני, חילד המגורל, שמבוסס אותו לצורת אין

גידורא מנור

המשך מעמוד קודם

האופטובוס לא מגיע

כרונם. עלאה דרדו' שוכנים שמדירה על חברת השגמול המורה
 וסלימות. זו ספקה עד תחילת שנה זו השגמול לחברת הסכנות
 והחברות המקשות את העני, מעין שיתוף פעולה נשקט כחוש
 המצאמר כחשבוני השנים יסוד עבר באורייניות, מנהל כח
 עבר חזרה. עבר דאנו מנסה להוכיח את המה שטענו על סכום
 המכר המכר העין כרו מספר 15. עבר דאנו כחשבוני פרוטסטני
 שאל על השגמול מצטרף אודר ריפיים, יסוד פרוטסטני
 שכליל דבר גופי הסכומים לחברות, רק מוכן לומר שהוא נוצר,
 ונען שחשבוני מה איום אם יד, הסכומים הדיונים העלומים נשארים
 עבר לרל מסדור זה עבר, עבר מרביים. ועלכך.

הבן שלי גדל לתוך הכיבוש. משנת 67 כשהיה בן ארבע, הוא רגיל כמחשבתו לאביו על התנאי. אמאמי ואני לא, גם על גופו שהיה יחידושינו על בחירתו ליל קטן. אני לא חושב שהידידות חוצה שוליהי שלום: סתוכובן כל היום כפחד. שיערכו על גופם פשעים, שנינו שסדרים כל-יחיאבי יילצו ליהדות כמה וכמה מעמים, כפי כל מיני שטרים. אבאנו ורף' תחוק אודותי: ישראל! אבאנו מוסיחם ואלו ליהודים מקום מיוחד, ואישה חלק בלתי מיהודה המהבית. כידוע, תושבינו מזהו ירהיהי שני וזכות מיהודה

בד אבו די'אב: כשאני שומע את קולק רבין או מרס אומרים שהעיר
אחדת, זה מצחיק אותי

התגורה המערבית, לכל אחד מהם משפחה באחת מערי הגדה, מה גורם להזדהות מרובה עםם.

בעל האנימיסמארה מרוב ערב בצער, הוא היה שמח אילו נחתו ידיו ללא "החזקניות" הוו. "כבר ב־1980 אמרתי שפה תהיה פשרות גדולה אם לא יכבדו אותנו, המצב כבר לא יחולו קשרים", אנחנו לא מסתובבים בחוסשיות בתל־אביב, ואחם לא אים תנה. וזכותנו בעיניים מרורים.

טורור משני הצדדים

[illegible]

המדיניות, רצתי לרלו, זהו שהאנימאורה תהבה את כולם
 "לשקטיותם". כפי מי שנוהג כשוקל את השוטים הערביים נתון
 כי מכללה וכו' להחשיך באנימאורה".

אני שרר באלה שבועות ערערים בין מה לא באמת
 קיום. אהנו שנוהג אחרתם להדעך בפי מיני עניינים זה
 "מספר אהנו". הנה דוגמה לרדיוסם שביניהם זה אומרים
 "בזאת". לפני שגורם להבנו כיוון הכולל להחשיך על הנה.
 זה היה ביום זה השבעה חילי בענין, אהנו רשקת שרית
 שרית באהנו, כשלעצם התקשרו לשלש חילי בענין.
 זה היה הכולל המהפכה צורה לעד ביום שכלולנו והחילי
 זה לעד לעד, אהנו קצלו אהנו וביקשו מהמחשבה
 זה מסביבו. אהנו הליכה בדרך שש עשרה אהנו אהנו
 רדיסם אהנו רשקת על כלל ביום זה עשרה חילי, והחילי
 זה. התקשרו וביקשו מהמחשבה להחשיך אלינו. היכלנו אהנו
 זה קצרו אהנו מכדי. אהנו מישאנו חילי, למסר
 זה קצרו אהנו אהנו זה החילי שלוש חילי.

דלית ואמנון מקוים שיגיעו לרובע אנשים שרוצים לגור ליד
בנים, אנשים פלוראליסטים שרעותיהם אינן קיצוניות, ולא
קא אלה שהקירבה לכולל היא שהכילה אותם לכאן, אומרת
ת.

הגלית כשקשתי עליה במכתובי, במסדר הביניים והוא ממוצע
העיתון. הסימבטק הידוע והמסורתי, הביניים והמקסיקן של הקוסם
הרץ, צירן, נשמתי לרווחה כשגילתי ריחותיו של המוכר הנודד. הם
היו ערש, שריכת מתיבתה ונין שלפני אתי שני כרד
על שנייה הערבים – מתנבסות וחיילים עט אלות. מסמבטק,
הוא אקראוס שהלך על הכלב קר שמתה וכן על חלק העיר,
וימת העיר העשירה לאיורו העיר נועה, כענה אולי מחלד
ובכל מי שהיא את העיר הזאת צירן על והא להחיה נעשו השנייה
העיר והאמריקאית N.B.C. שני עסקיהם על אהב, אהב
על אהב את העיר אהבות את דוילסית ונעלה שלפני העיר,
הוא אהב את העיר והן מנין העיר העשירה ונעלה
לכבד את דוילסית לרווחה מהכבוד, ילפלא איפה, כשעשיתי
הוא אהב, אכן בידיעלסית שלפני לשאול את אהבם בכל הקוסם
הוא אהב את מה הוא מוכר.

החובי דבריה: "לא תמצאי ערבי אחד שמאמין שפעם יהיו גדרות מעיר הזאת"

וידועים אינו קיים. אחרי עשרים ואחת שנות שלטון בעיר קם דור שלא ידע את ירדן, דור שגולד וגדל בתוך מציאות של עיד אמת. אז אפשר לספר לזקנים במרחק העיר שהיום תנאי חייהם טובים כשהיווהו תחת שלטון הירדנים, על הצעירים זה כבר לא "עובד". נקודת המבט שלהם להשוואה, היא שכונת מערב העיר. מיתר שלטון שהעיר גדול.

ואלו, סוד אמיר, משמחתו בירושלים כבר תשע מאות שנים, וזו בעיר העתיקה, שם באויות שוכנות העזתי. המסורת בין חתומות, הוא גירושם המורחב מירושלים. למרות מקום ששני ויחיד הוא מספר על הביוב הוורוד ברחוב, על פני האשפה בקושיים גרתיים. על מערכת החינוך הליקיה. על מצב ביות. על רמת המורים. תדעי לך, אין בכל האזור אפילו שלפון ימיני אחד.

[illegible]

שני את הורע מה סדר היום, מתי לפתוח, מתי לסגור
 את כל הבקורות, וכל אגו בו בעיה, אשר שיראו אותו ע
 אולי לא כל כך הרבה השכם בענין תחילת הדוחות במסג
 היותו אי מניין כל בחסות, כדי לא לחלשם על ידי הצבא
 ענין דברי תחילתה עכשיו את מבינה מה זה סודר משני
 הדין, וזה הוא,

כל מרשד התאגדו סודרי מרדח העיר במקום מסתור, ישיבת
 על לשכת המסחר במרדח העיר, לרדו מפתחות התחיות
 על המלך. אחרי שרדקת של ריגונים קיבלו שלטון שבו
 יעל לא שאם לא תפסדו חור חמש רדקת הם יפוצצו את המקום.
 ששלטון.

צלי רשף: איחוד כפוי

[illegible]

אניני חושב שהשני מזה העיר מעניינים להיות
אזרחים? יש אולי מעורבים, לרבות שש בראש העיר
זאת כנראה, למשל, לערביי הגליל שכן
מחבתינה הבהרתי: אין כלל קשר. מעבר של ערביים
לדעת מרגשים ערביי ויחשבים לעתיד
לכפר עליהם.

**נגדי יציב: זרימה חופשית
של בני־אדם ורעיונות**

[illegible]

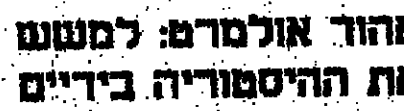
אלד: "חברתי את הרמו וסגרתי את החתנות אינני מעוניין שישפרו לי אותה. יש לי שיושע ילדים, אני מפרח. על חמש שטורה שלכם אי-אפשר לך

מה דעתך על צעדו של השר שרון - בעברו למור ברובע המוסלמי בעיר העתיקה?

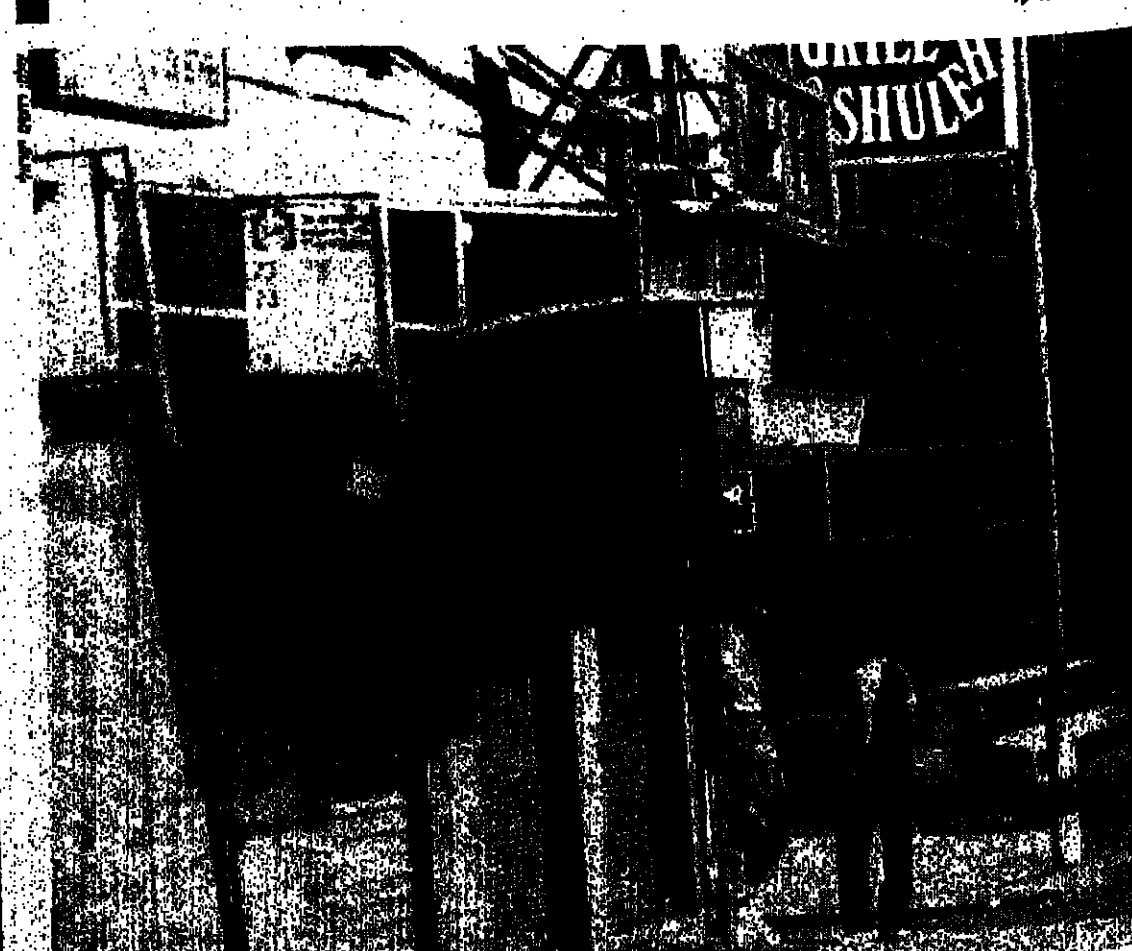
● דברי דברתי: אף אחד לא מפקפק בוכותו החיסטוריות, ידע עם זאת השאלה היא מה תשרת החזירה שלו לרובע המוסלמי. אני שואל את עצמי האם שר ישראל צריך לעשות צעד שמטנה מדינית, וריש הבטחות עוד מ-67, כולו יודעים שהאקט הזה לא חיוק את הביטחון בעיר, להיפך, זה חרס מירקם יחסים שבנינו.

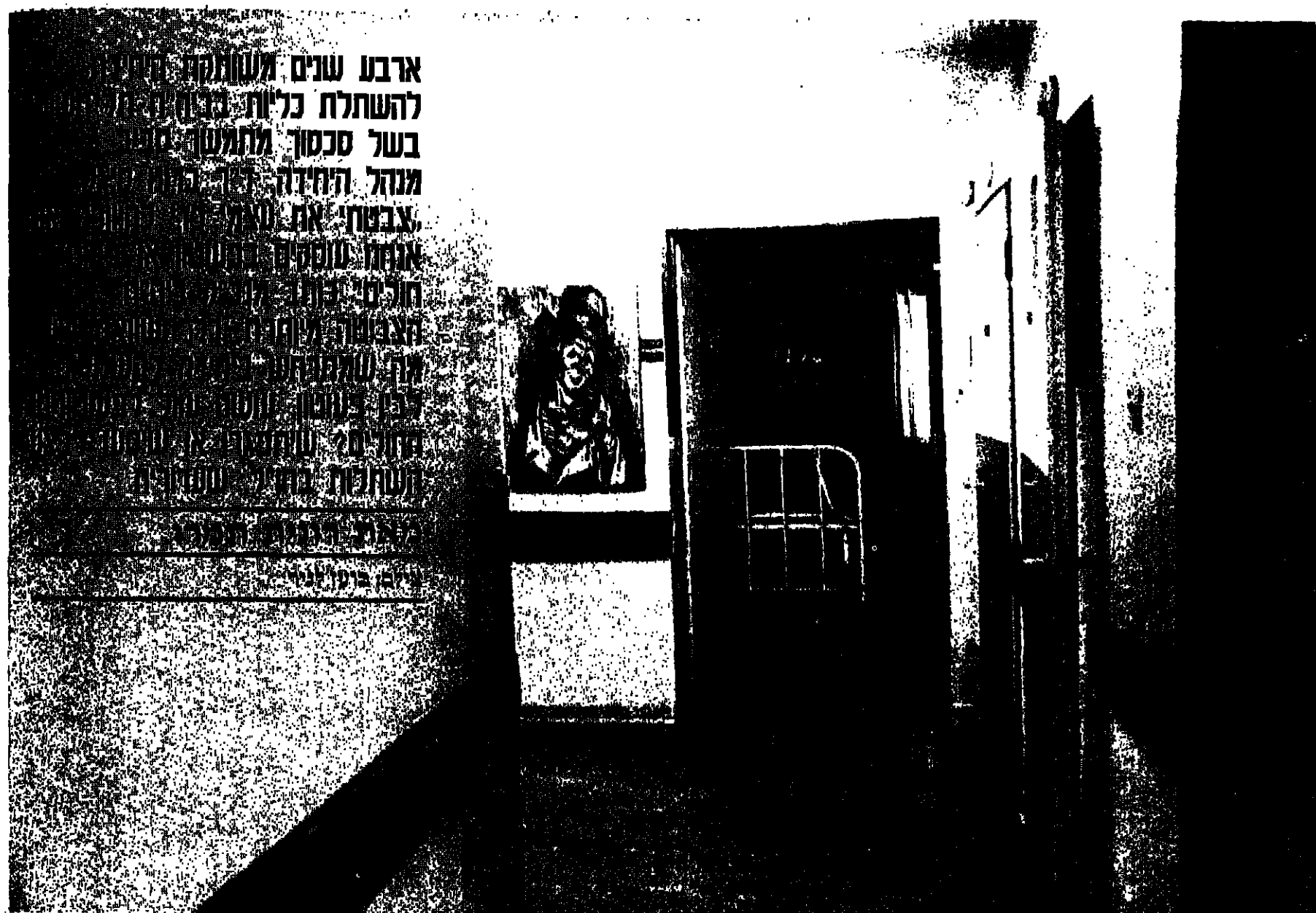
● אמונן שלילית – האיש הרחוק חמון, ורמי איז
 נשימ חזירה לתקשורת איז קיבל און אינעם מעלס
 לא ראיט- אונז מסובב פון, איל איז תמיד חזק
 בסימטא מקבילת לא שבע איז חזק. דען כאן הנהיגות
 אבל בריעית, אל את שאלת הכית שבע נקט נמצא
 ברוב תמיד, בדרך לכולל באור שתמיד טעם נמצא
 אבנים וזן דקירת, באקט וזען שבע, הוא הכיח להציב
 באור חילי משמר הבסל מז שבע לטעם.

בגביעות, בשכונת אברבור. אחת שכנים טובים ואמי שמה לגור בקרבתו. חבל רק שכליך מעט אנשים רבים כך. אבל, מה שעשה שריו הצית להבות, הוא כיוון את חקתו שר לרקת שלנו. הוא תחילת להתגורר ברובע המוסלמי לא מאחזת המקום, אלא מעד פירובקציה. זה החברל בנו לבין מירון שחזא לא פירובקציה.

[illegible]

MAYBE PEACE NOT NEAR
 Peace in the Middle East may be a long time coming, according to a new survey of U.S. public opinion. The survey, conducted by the Pew Research Center, shows that 60 percent of Americans believe that peace in the Middle East is not within the next five years.

בתוך 11 בתל-השומר. היחידה הריקה להשתלח כליל

בוחרו כליות ולב

בתן 11 בבית החולים שיבא, תמונה במעט סטריאליסטית דלפק אחיות ריק, שש מיטות חולים ריקות, אין צוות רופאים, אין צוות אחיות. על דלת חדרו של ראש הביתן שלט האומר: ר"ר ברונו סיגל, מנהל. מנהל היחידה להשתלח כליות בבית ח"ש שיבא, קודם לכן תל-השומר.

כ-30 השתלח כליל בשנה ביצעה היחידה בתל-השומר עד ששתוקה לפני כארבע שנים. הסיבה: סכסוך ממושך ובלתי פתור בין מנהל יחידת ההשתלח ר"ר ברונו סיגל, לבין מנהל המחלקה לכירורגיה כללית והשתלח, פרופ' אוריין יעקב. ללא היה ריב הסמכויות שבין השניים מתבצע על חשבון חיייהם של חולי הכליות, אפשר היה אולי לגרום למקרה חליפת המכתבים הכלית נגמרת והמריבות הכלית פוסקות סביב ר"ר סיגל, המצב ביחידה אינו מאשר ניהול. התיכור חזק לרע"ת אומר: ישראל אנקר, חולה כליות מזה עשר שנים, 7 מות מחובר לריליוח בתל-השומר, "למי הערבה" נאסרו בבית החולים הזה במהלך השנים 86' 87' 88' 30 חולים והמשיך המצב הקיים יגרום לעוד מקרים של מוות. הומן מרואה גורם מכריע צבונני.

לא מוכן להיות כפוף לראש המחלקה

בית החולים שיבא החל לבצע השתלח כליל כבר בשנת 1976. עד 1980 ביצעה המחלקה 104 השתלח, כמות שנחשבה גבוהה לאותה תקופה, באוקטובר 80 מנה מנהל המחלקה הכירורגית בבית ח"ש, פרופ' יעקב למשרד הבריאות בבקשה לאפשר להשתלח לתגדיל את מספר ההשתלח ולאשר את העברתו למחלקה של ר"ר סיגל, כירורג מומחה שעבר עד אז באסף הרופא, הבקשה אושרה.

ר"ר סיגל החל לעבוד בשיבא כרופא בכיר במחלקה לכירורגיה כללית. הוא עזר צוות ההשתלח לעזיר היחידה גרמה מבטיח, אלא שלא עבר זמן רב ובניו לבין פרופ' יעקב והתגלעו חילוקי דעות שהולכו והתגברו.

כשנה לאחר בואו של סיגל התלונן פרופ' יעקב במני הנהלת בית ח"ש על ר"ר סיגל מפרש על תחומים רבים מדי, אינו מספיק כראוי בתחום שביחידתו ועומד להציג במרומם בינלאומי עבודות מדעיות שאינן ראיות למרומם. סיגל ענה כי מה שהובטח לו לא קיים ומזה הזיע לשיבא הדוע. הוא עברתו והוא לא קיבל משכורת ותמלול.

שנתיים חולתו ובאשר ל-83 מנה פרופ' יעקב למנהל שיבא פרופ' גולדמן, ומזיע כי לרש"ת אין להאריך את תקופת עבודתו של סיגל בבית החולים. התייחסותו ותגובתו חלילה ונזכרת

ר"ר סיגל, שהוכרז חוקר יחידה ומנהל לא מוכן ומחויב

במעורבותו של סיגל בתחום עליו חפסר, הפסד התחומה שצברה היחידה עד בואו ופיתוח פעילות שאינה קשורה ליחידה. על אף המכתב ממנה משרד הבריאות את ר"ר סיגל לראש יחידת ההשתלח ומעניק לו עצמאות מחלטת. שבע רצון מהתחלטה מודיע ר"ר סיגל למנהל בית ח"ש שיבא ומנהל בתי-חולים אחרים בארץ, כי אינו רואה עצמו כפוף יותר למרותו של ראש המחלקה פרופ' יעקב. הנהלת שיבא רוחה את הדעתו ומודיעה לו כי מבחינתה הוא ממשיך להיות כפוף לפרופ' יעקב.

מירשם בטח לצרות. הסכסוך בין סיגל ליעקב הופך לכלית פתור. פעילות יחידת ההשתלח משתבשת לחלוטין. בדצמבר 83 פונה ר"ר משיח, ראש שירותי אישורו במשרד הבריאות למנהל שיבא ומתלונן כי בתורשים ינואר נובמבר בוצעו בשיבא רק 9 השתלח כליל לעומת 52 בבלינסון בתקופה המקבילה. פרופ' יעקב מחזק את הביקורת וכותב: "ביקורת נגמה של השגת תוצאות ירודה, הן בהיותן השתלח והן בתפוחה, בחשונות לתקופה או למספר ההשתלח שבוצעו לפני שהגיע ר"ר סיגל. תמונה חוליים גדלה מאן בואו. 16' 13' 16' אחרים."

שנה 84 היא שנת השיא. בינואר הוכנה הצעה שמסדורה להביא לוקמת יחידת ההשתלח עצמאית בניהולו של ר"ר סיגל, אלא שזה דחה את תנאיה. במרץ הקים ביח"ח ועדה פנימית, שובתה לשם יעצות סדר. זו קבעה כי לא ניתן לגשר בין העמדות של שני הרופאים הנציגים וכי השניים פעלו ללא תשומת לב מספקת לתקשיר ולנהלי מבררים. הוא התורה את ההחלטה כדי מי להשאר את ההשתלח בשיבא לוועדה נוספת. סיגל ויעקב הגישו הצעה משלשה למערכת ההשתלח בפרדת הדפסם בנרחה והצעה על-ידי ביח"ח.

ההשתלח אין, אבל מכתבים יש. רש, כמכיות, יעקב לסיגל, סיגל ליעקב, סיגל לפרופ' שני ושני לסיגל, סיגל ויעקב לפרופ' גולדמן וחו אליהם. התכתבות בלי פוסק.

ר"ר סיגל מתלונן כי אין משתתפים אותו פעולה וכי הוא חסר דחי על-ידי הרופאים סביבו. הוא קובל על כי לא נאבקו בבית ח"ש כללים סבועים לקציר כליות, על היעדר חדר ניתוח ליחידתו, על כי אין משלמים לו עבור כונניות וגם כי פרופ' יעקב מתנבב לו ומנסה לקחת ממנו חולים, בטענה שהוא, פרופ' יעקב, "נעזים להם טיטול טוב יותר".

פרופ' יעקב מתנגדן והומר שסיגל ניסה למנוע ממנו בכוח תחזיר את חסיפול בחלי ואיים כי אם ימשיכו לקבל טיטול אצל יעקב. הוא, ר"ר סיגל, לא יושיש להם בעתיד. תפול. הוא, חשבוה הנכבד, פרופ' גולדמן, מלמדת יותר מכל מה חושבת הנהלת בית ח"ש. על הסכסוך התגמש, "למקרה מכתב" עונה גולדמן לסיגל: "בשטני את עצמי בכדי להתערר ולהחזיקה ואם אנהו עוסקים בעשיון או בבית חולים".

חמץ כליות מחדר הניתוח
בנובמבר 84 ביצע ר"ר סיגל מעשה ירימאי, מקורי. הוא חמץ כליות מחדר הניתוח של ביח"ח ומצב בכך את ההשתלח. ר"ר סיגל, פרופ' יעקב, את הנימוקים להחלטה הוא מצביא במכתב

השגר למנהל שיבא, יממה לאחר המעשה. סיגל טוען כי כלילה שני 28 לנובמבר ביצע צוות המחלקה הכירורגית קציר כליות, כדי להשתלח מאוחר יותר, אבל ביצור ההשתלח נמצע ממנו על-ידי שיתוף פעולה בין הרופאים, המעבדה לסיגל ורפואת והנהלת החולים.

מקום לבצל אירוע חמור זה, על מנת לשים פעם אחת ולתמיד קץ למרש, כותב מנהל שיבא יומיים לאחר המעשה לר"ר סיגל והגיע אותו כי הוא כשיר לבצע השתלח כליל וכי שום גורם מבית החולים לא חליט למנוע ממנו ההשתלח. כאלה. משרד הבריאות מקים ועדה בראשותו של פרופ' אריה רודסט מבית חולים הדסה ע"כ"ם לרדן במקרה זה. לאחר שנה וחצי, פוסקת כי המעשה של ר"ר סיגל הוא אמנם חריג מסוכן, אבל במקביל גללה בו תחשבות כיוון שבוצע בגלל פרובוקציה מכוונת של פרופ' יעקב.

ר"ר סיגל לא מושעה מתפקידו במהלך ריגוי הוועדה. מעט לאחר מרומם מסקנותיה הוא בגוף על-ידי שר הבריאות ראו, מורכבי גור, אך לא מוסר ובשאר בתפקידו. יחידת ההשתלח בשיבא ממשיכה לא לתפקד.

לאחר ההחלטה והנוספה ברור היה כי נסיגות הפיס בין סיגל ליעקב הם חסרי תועלת. בשנת 86 מנסים להפריד את יחידתו של סיגל מהמחלקה של יעקב ולהצמידה למחלקה הכירורגית של פרופ' חלמשטיין, תמונה חוזרת על עצמה. לאחר זמן לא רב טוען חלמשטיין כי הניסיון לא עלה יפה כיוון שסיגל רדש לעצמו תנאים שרדו ברובה מהם שסוכם איתו מלכתחילה. וסיגל סיגל מתלונן, סיגל, כי לא קימו והבטחות שניתנו לו.

מכתב לפרופ' מיכאלי הוא אומר: "איני יכול לפעול לפי רצוני של פרופ' חלמשטיין שהודיע כי יקצה ליחידה שלי חדרים רק כאשר המחלקה לא יהיו חדרים חולים, וכשלא יהיו לו חדרים נגזרים לא יתן לי כלום".

ממני החלונה של רופאים בשיבא, כנגד ר"ר סיגל, חולקים

ומתורכים חלק מהצוות הבכיר מביע באוזני המנהל התנגדות בחירתו לעבוד עמו בשיתוף פעולה. הוראה של משרד הבריאות להקצות ליחידה להשתלח את כל התנאים האופטימליים לעבודה לא מבוצעת ובאמצע הדיונים על עתיד שיתוף הפעולה בין סיגל לחלמשטיין, נטל סיגל חופשה לא מתוכננת ועזב את בית החולים.

כיוון שכן, ולאחר שסוכם בשיתוף קדמות עם שר הבריאות כי באם ניסיון ההשתלח של סיגל במחלקה של חלמשטיין לא יעלה יפה תיגמר יחידת ההשתלח — פתח ביח"ח הליכים לבטל את התקן של ר"ר סיגל ולסגור את היחידה. אך דבר לא מתבצע. משרד הבריאות מגלה אולת, יד, היחידה ממשיכה בשלח איתו-ספורה ולא זו בלבד, אלא שר"ר סיגל פונה הפעם לבית ח"ש לעבודה ותובע את משרד הבריאות והנהלת שיבא על שאין מניחים לו לבצע השתלח. מכאן ואילך מסרב משרד הבריאות להניב בפרשה זו בטענה של סוב יודיעה.

רופאים ואחות ציפו לחץ 3/288, עשרות מכתבים המבררים בגנותו של ר"ר סיגל. באמצע הדיונים המשפטיים חברו רופאים בכירים בשיבא יחדיו, ושלחו מברק מחאה לשרת הבריאות שרשנה ארכלי אלמוליו ובו דרישה לפטר את ר"ר סיגל. במכתב אחר מצוטט פרופ' דוד ארליך, מחלוצי השתלח הכליות בארץ שכתב: "האומנם, איך אפשר, מחלוצי השתלח הכליות בארץ יחידה בבית-חולים בכלל ובבית-חולים מרכזי כמו שיבא בפרט אין כאן שאלה של נקמות ברופא, אלא שאלה של מוסר רפואי. גם אם לרופא יש קביעות, האומנם הקביעות חשובה יותר מיושר וסוכת התחלה מיומנות ללא-מוסר, האם אלה פני הרפואה היום?"

הרופאים משיבא אינו כי הם מתביישים בכך שלא הם תומכים על המכתב של פרופ' ארליך, וכי קלות העונש שהוטל על סיגל לאחר חשיפת הכליות נתנה לו לגיטימציה להמשיך ולהתנהג בצורה שאינה חלומה רופא.

ר"ר סיגל מצטיין באנטיסיתות כלתי רגילה, אומרים ארבעים ראשי מחלקות מלל השומר במכתב לשרת הבריאות. בהתנהגות פוגעת ועולבת כוללת, בחוסר התחשבות בצרכים האוניקסיביים של חוליים. מחמת שיקולי יוקרה וכו', ר"ר סיגל משתמש בלחצים

שנה 84 היא שנת השיא. בינואר הוכנה הצעה שמסדורה להביא לוקמת יחידת ההשתלח עצמאית בניהולו של ר"ר סיגל, אלא שזה דחה את תנאיה. במרץ הקים ביח"ח ועדה פנימית, שובתה לשם יעצות סדר. זו קבעה כי לא ניתן לגשר בין העמדות של שני הרופאים הנציגים וכי השניים פעלו ללא תשומת לב מספקת לתקשיר ולנהלי מבררים. הוא התורה את ההחלטה כדי מי להשאר את ההשתלח בשיבא לוועדה נוספת. סיגל ויעקב הגישו הצעה משלשה למערכת ההשתלח בפרדת הדפסם בנרחה והצעה על-ידי ביח"ח.

"לטגן את החולה"

פרחה ולדמן, אחות אחראית במחלקה, מתוך מכתב אל מנהלת שירותי סיעוד, ינוני 86:

בתאריך 12.5.85 היו מאושפדים ביחידה להשתלח גם חולים כירורגיים, שניים מתם ורק ר"ר סיגל ממיטותיהם, ואישנו במקומם חולים אחרים. האירוע לחז בצעקות נשות על לעינו החולים. האחות חוספסה כי האירוע הזה הוא רק חלק משרשרות של מעשים ברוטליים מצוין של ר"ר סיגל אשר בתורשים האחרונים חולכים ומתגברים. לפני שבועיים השתלט ר"ר סיגל בכוח על חדר האחיות. זרק את כל חוקי המחלקה למחסן, ולאחר מכן נעל את הדלת. כאחות אחראית של המחלקה איני מוכנה לעמוד עוד מול גלי האלימות של ואיני מסוגלת לתפקד כאחות אחראית של המחלקה.

מתוך מכתב קובלנה של ר"ר תרצוג למנהל המחלקה הנפרסולוגית, פרופ' אליהו, ביולי 86, סיגל גם פנה לאחיות בלשון גסה ורך עקיפות רופאי המחלקה. במקרה אחר פנה לאחות ודרש ממנה בלשון בוטה "תדחפי את החולה", תטעני את החובלה.

מתוך מכתב של פרופ' אליהו, מנהל המחלקה הנפרסולוגית, המופנה לר"ר סיגל, אני נמנע על ההרואות שאחז נותן לנו על אופן הטיפול בחולים שמעומדים לניתוחים. קודם כל אותם מעבך את הניתוחים לסיים רבים. במקרה אחר חזכה חולת לניתוח כעוס יום-יום במשך שבוע ימים וחיינו צריכים לבצע לו מדי יום בדיקות מיוחדות... גשנת פסולה בעינו ואתה חויב לרדת ממגדל תשן שכל ולשתף פעולה בצורה חיובית.

במכתב של פרופ' יעקב לפרופ' גולדמן, במאי 86, מוזכר מקרה של חולה ילונן שבוצעה בו השתלח כליל במחלקה. הוא הסתבך בביהוס קשה. במסגרת חוזמטיות הוצע לר"ר סיגל על-ידי רופאים מהמחלקה להחליף את חבליו אשר סיבכו את חיי החולה, אך סיגל לא נענה. חלילה הצנח באחוריו רב ולאחר מכן נפטר החולה. הרגשת הצוות כולו היתה, שהמסלך הטריד הזה לא היה בלתי נמנע מציון פרופ' יעקב.

במקרה אחר ציון פרופ' יעקב כי ר"ר סיגל ביצע השתלח כליל שלכליות הטבעית והמקרה ועדיין לא הודקס אמיני לטיפול בדיאליזה. יעקב מציינ כי השתלח או נכשלת והכליה המשתלח הוצאה מיד ממנו של חילד. למולט הטוב של הרופאים חילד החלים וכעת לאחר הניתוח ממיתור עדיין תפקוד כלילתו וחטבעת

חלל נרצחה. בית הדין פורס על הסכסוך והיחלום לפני כלית מכתב לר"ר סיגל, אלא שן גורלם של צוות החולים והמטות ר"ר סיגל נחזי, כמאך, למד בבית ח"ש בבית ח"ש להשתלח התחשבה בכל חוק.

נצאת לראש לביצוע ההשתלח
רש שחלה התגברות מספרית שלפניה היה שומר, אך בית ח"ש ר"ר סיגל, אלא שן גורלם של צוות החולים והמטות ר"ר סיגל נחזי, כמאך, למד בבית ח"ש בבית ח"ש להשתלח התחשבה בכל חוק.

לא מדעני בארץ

ההליך של סתימת פיזות

אחד מעצרי הפיזות של מיליטריזציה גורמת נזק רב למשק ערבות של המדינה, כפי שנושא חופש העיתונות יעלה לדיון ובחירה רצינית במסגרת סדר היום הציבורי. אומרת המדינה, עורכת "הדבר", המנסה עתה לארגן ולתאם עם אישים שונים את השתתפותם בסמינריון, שכבר עכשיו עוד בטרם קימו, מעורר "הדבר" כעולס: "בארץ יש מבנה חוקי מעוות לגמרי בקשר לחופש העיתונות. רק בארץ קולוניאלית חסוכה יכול להיות דבר כזה. מתן סמכות בלתי מוגבלת לשרהפנים לסגירת עיתון ללא הסבר".

תמר סבורה כי היוזמה להקמת הפורום באה במקצת באיחור. אך מוסב מאחר מאשר לעולם לא כל זמן שהתקנות לא הופעלו לגבי ישראלים שחוק כולם, סמכותו של שריהפנים לסגירת עיתון הייתה במשך שנים רבות כהיגיון אות מתה, להוציא סגירת העיתון "הרשות" לזמן מה בשל עבירת צנזורה. אך עתה, כשהתקנות הופעלו כלפי עיתונים ישראליים, התעוררו האנשים והחליטו להגביר את מודעות הציבור לכביה".

נעמי גל, עיתונאית, אומרת: "אני חיה בחברה. מסתמן תהליך של סתימת פיזות. סגירת דרך הניצוץ היוותה לגבי אור ארומ. אנשים נעשים ערים לבקעה כיוון שמסגרת הפיזות עברה את הקו היורק. קודם הציבו מעבר לקו היורק, היום כבר כאן. כל השנים כתבת על זה, אך לא עשיתי מספיק. היום, כשכל האזרחות הארומים דוקים אני עושה יותר".

עוורדיר רפי ויפל, המגדיר עצמו כאיש מ"מ מספר כי הצטרפותו לפורום נעשתה יד במסגרת. לאחר שותם על עצומה הקראת למנוע את סגירת העיתון דרך הניצוץ, התקשרו אליו אנשי הדור הציבורי של הפורום וביקשו את הסכמתו להצטרף לועד הפעולה. בפורום נמצאים אנשים שונים שנושא זכות הכעת הדעה וחופש העיתונות הם עבורם ערך אמיתי, ולא ערך שחלילי ומותנה בחוותי והשקפותיו של מי שמבקש להכניע את הדברים. הוא אומר:

בדף שהופץ לציבור מוסבר הצורך בהקמת פורום פעולה בשל השנינו ביום לתקשורת המתבטא בצעד חסר תקשורת של סגירתו לאשונה של עיתון ישראלי בשפה העברית והעברית, דרך הניצוץ, היוצא לאור מאז 1982, באמצעות תקנות הגנה לשתת ודורס ומעצרו המינהלי של העיתונאי הפלסטיני במערכת, רבין אל-ערוי' והתבטלות הצבא והמחתה מרדעת של פוליטיקאים נגד עיתונאים ריון משפחתי על הצעה למגור את השטחים במני התקשורת ומסירתם בפועל במני עיתונאים מעצרי עיתונאים פלסטינים, מתובם לפחות שבעה במעצרי מינהלי, וחומרת התגבלות על העיתונות הפלסטינית — סגירתו של העיתון "אל איתחאר" לשישה ימים בגלל המיכתו בהתקשורת, מוכיחה כי ההתקפה לא נעצרה".

קודם. דרך הניצוץ. אחר-כך. על המשמר

המדינה מנסה להשתמש באיחור של סגירת העיתונות ומעצרי העיתונאים והנה המשיך לדרך בורה של המשפחה למינות זרימה של מירק אודות הכיבוש. גם בבחינת העיתונים שיסגרו והעיתונאים שיעצרו הוא רואה שיטה. כל מי שיסגר על ההתקשורת צפוי לסתימת פיזות. זה התחיל בדרך הניצוץ והאל איתחאר ויכול לעלות גם נגד "הדבר" ואחר-כך, על המשמר וכן הלאה. אותה המטרה של הישגה היא גם להגביר ולהדחיק את הצנזורה העצמית של העיתונאים, שלא ישרו — מחשש סגירת — את כל מה שהם יודעים לגבי המתרש בשטחים. תגליתו עם חוק האוסר פרסום ידיעות על המתרש באזורי השטחים בדרום ארומית מוכיח כי השיטה עובדת. התגליתו הדרום-אפריקנית לא שומעת ולא משרדת מה מתרחש באזורי השטחים. ואילו כאן, מאז התקשורת, חל שינוי בעיתונות הישראלית, נכתב בה חרבה יותר ממה שהייתה ויה מוכן לשמוע. הציבור, שמבין כי מיתרשנים דברים שהם "לא בסדר", בעצם לא רוצה לדעת מה באמת קורה, כי אם לא יודעים או לא אשמים. לא ניתן לנקות את המתרש לאחורנה

אסף אדיב במשרד דרך הניצוץ

לקום ולעשות מעשה

לעומתו, העורכת הראשית של עיתון הקומוניסטי, אה הדר' תמר גולדסמן, כלכלנית בהשכלתה וחברת מוסדות המפלגה הקומוניסטית, טוענת כי הכל פתוח וגלוי, וכי פעילו המורס עוסקים בנושא בהתנדבות, והאורחים שחודקו על כוונתם להגיע בינו לסימפוזיון יגיעו על חשבונם הם.

למרות שעני הדוברים לא התייחסו למפלגה הקומוניסטית כעומדת מאחורי רעיון הפורום, הרי שברור כי הרעיון הערטינאלי לא היה ורצא לדרך ללא ברכת המפלגה.

נעמי גל, תושבת ירושלים וכבתה, ידיעות אחרונות, בעיקר בתחומי בקורת ותכניתו הסלחנית, פועלת לדבריה, בהתנדבות בשל חומרת המצב. ערד רם ויפל, בעל משרד לעריכת-דיון חיה בעבר בעל נטיות ימניות, ואף העני על עצמו כמי שחיה חבר בדרות. כלום הוא חבר במ"מ ומעל בהתנדבות בעניין הפורום כדי לשנות את התקנות, והרעיונות הפועלת בעניין חופש העיתונות בארץ.

נמסרו שעות של פעילים נוספים בפורום, שלא לפרסום והתחזקות.

חרושם הוא כי חברי הפורום נמנים ליצור תחושה של קבוצת אנשים שקמו ותחליטו לעשות מעשה חקנמד, לדעתם, בזה מאוד שכר תחשיבות הלאומי. וימים יגדור אם אכן תיחת וז התארגנות המניח של אנשים שערבים כחופש תבטיו ומובחיות המשפט קרובים לכיבוש, או שטא מסתתרים מאחורי הרעיון החיומא נמים שרענו מעדיפים לחשוך, מסיבות חשמורות עימם, באלמוניות גבורה.

הבייש באקס דירבו נגד היישוב העברי בא"י. או קמה צעקה גדולה ממוגנים הציננים אליה הצטרפו כל החוגים מהימין הקיצוני ועד השמאלי. ממשיך ערד רם ויפל: "תקנות וראיות אלה יכול להלווין את הרעיון של חופש הפרט והכוית האזרח ועשו מהם בריחה תמלה. במובן שאקס הדיכו גרם להתנגדות חריפה בקרב הציבור היהודי בא"י, אך בשקמה המרינה ונוצרה אפשרות לבטל את התקנות, הן אומצו על-ידי ממשלת ישראל ומדינת ישראל עד עצם היום הזה ובעשר השנים האחרונות נוצר מצב שחומת המגן לאורה, לרבות הפלסטינים בגדה וברצועת עזה, היא העיתונות על כל גווניה, אפילו והימנית".

נגד הקו הירוק-שחור

והוא חופש הביטוי וזה מאז ומעולם נושא שהעסיק את טובי המשפטנים הפילוסופים והעוסקים במדעי החברה שהאמינו כי האדם הוא יצור חושב וכדי להיות מסוגל לחשוב הוא זקוק לחופש הביטוי. "יעודו של המדינה ושל החברה לשרת את הפרט ולא להפך, ולכל אדם חייבת להינתן אפשרות שווה להשפיע על קבלת החלטות החברה, אך כדי להשתתף בקבלת החלטות צריך לספק למחליט תנאים. בחברה בעלת חופש ביטוי נוצרים שינויים חברתיים כתוצאה מהבעת דעות חופש ביטוי. חופש הביטוי פועל כחוט חברתי, נוצריא קיסור, אך הוא אינו גטול סיכונים. אסף אדיב, מיל' דרך הניצוץ, בטוח כי מה שהוא מכנה סתגבלות לעיתונות וחבריה, לא נבעה בשל בדיה ביטחונות, אלא בשל מציאות פוליטית עכשווית. כוכור, בסגר העיתון כהדארת המנהל על מחוז חוותאמת. הוא סבור כי להימנעם של כתבי עיתונות לארגונו של נאקיי חוותאמת. הוא סבור כי להימנעם של כתבי עיתונות למען חופש העיתונות, שהינו נושא פוליטי, היא הסיבה לסגירת

דוד בראדית נעצרה במל העקמה בירושלים

דרך הניצוץ" ומעצרי הכותבים "דרך הניצוץ" לא היה עיתון בעל עוצמה גדולה, אך היה בעל חשיבות רבה בחשיפת עובדות מהשטחים ולכן נסגר. את מעצרי הכיבוש הוא רואה כמעשה נקמני ומעלה תמימות רבות לגבי דרך התקירה שאינה תואמת, לדעתו, דרך הניונית ולניסיונות של חקירה כפי שהיא מוכרת.

עריכת הסימפוזיון שאות העצירות היתה היוזמה והפעילה העיקרית למימוש מעוררת לדעתו, חששות רבים בכיב שבני-הרצון מהמצב הנוכחי בקיומו הוא רואה דרך להבא"כ לשלפון שקטה לו להתמודד עם ביטרת בינלאומית.

מטבע הדברים מסרב אסף אדיב לחשוף שמות זאת מספר האנשים השותפים לרכיב הרעיונות. הוא מוכן לרבר בגלוי על עצמו ומעשיו ומגדיר עצמו כ"אנטי-צינור", אך לגבי העיתון הוא מצטט דברי ארומ: "שאפינו את העיתון כמתון ומאופק". כואבת לו עד למאד עובדת סגירת העתון אותו ניהל מאז קבלת הרעיון בסברור 1987. נאמקתי כבר בעבר נגד סגירת עיתונים, אבל לא לא חשב מה תכתוב, תבוא משכרה, תעצור ותכנס לביהמסור ולא תכתוב יותר, וזה בלי שאף אחד יכען שלא עברנו כסיטריניס "ציבוריים וחוקיים".

העיתונאית נעמי גל, מסכת, אני תושבת לא רק על דרך. דרך הניצוץ, ואל עוורד. ואל איתחאר, אלא על המצב סבור. על אקס הדומינו שאני רואה פה יד משיח את האבן הראשונה היסאר נופל מאליו. כי היא הפניעה בתופש, כי זה התחיל במשטרים סטאליניים, מדבריים הקסנים ביותר, שאף אחד לא קם ונועם בשלהם. וכבר אמר לי עמית ערבי למקצוע כי הוא לא יכול לסמוך עלי כיוון שלא קמתי להגן עליו. נראה לי כי האווירה הקיימת בארץ שכולם רוצים לקבור ראש בארמה מקבלת לניסיוציה ואני החלטתי לעשות ולפעול נגד הקבת הקו הירוק-שחור שהכנס את מעבר האינפורמציה לצד הור".

דוד בראדית נעצרה במל העקמה בירושלים

כעילי שגאל מבעלים את "הכורס" לחובש העיתונות" ונארגנים ביני סימפוזיון בינלאומי שיקוע את המחרחש בתחום זה בארץ. סגירת "דרך הניצוץ" ומעצרי עורכיו הם אכן, לא אחרונה, חשיפת הדמיון

מאת זחבה מוזס

הדבר

למה דורקא אני?

תמיד העימות. תמיד האיום מלמעלה.
יצורים ללא שם אך עם שנים רבות ונוכחות מתמדת...
אינך רוצה להשתתף, אתה מתחנן לצאת — אך אין שומע...

עוֹסֵר הַלֵּל בְּמַחֲלָה
מִמָּוֶדֶת דָּחִיף בְּכֵן עֲשֵׂה.
אֵת וְקִשְׁרֵי עֵם שֶׁבִּיבְרוֹ
וּבִיחֹדֶר עֵם אֲבוֹת בַּעֲת
הַמַּחֲלָה, יִצְחָר בַּעֲזָרָת
צִיּוּרִים הַמְּקוֹבְצִים יַחֲדָי
לִסְפָּר. תַּעֲזֹדָה אֲנוּשִׁית
יִצְאֵת דּוֹפֵן

שכבאם ליתפול החנושי, היינו שוב בחוד חקטן, את
בחדר ילדו קטנה, בת שנתיים וחצי, שירורא לרופא
בלבד, ומה שזה היה חיתה במבולת לבן מלח
ומבשל אר, ובעיקר מלביש תלבו (רחמנים, אחותו ווא
היה צוות בתרחותה) וכל מה שרש קשר שם מיוחד. שם
היה איה חיל כולל לרדת מהמסכה, והיא הלכה אל מהמקום
וצוירה חסות ומחשקה ויהי מאושר לראותה נוחת.
איה אחות קשרה לא תפניהו לעיתים קרובות מלא
לקחת ממנה דם לבקידה את חיה קשת, עורף רחם עלה
מבשר אהר, איה איה סומכנה, כל כך חבב עליה... ומה?
בשם קשת כל מה שחשו עינים אן טעים אחת אחת. ובני
האדם רגיעה חיה שוב בחקטן יותר, תבלין, שכיב על שר
התלשים ממנו. עורף שם פעם... חלל ילדים קטנים
המחולקת תמיד עוררו את רגשי החסות ורמזו
ואחבנתו. ויה אחד כשחיותה חילדה כלומה ועצונה
תספורתו לעיני כל ציור, ויה אחד אחת ציור
תספורתו ועצמנה חילדה חיה, ויה אחד אחת ציור
היה שחיה גבור אהר, שיה כל מה שמסוף בהר, אן אן
התלשים לילדה כל כך קטנה ווא חותה שחיה אנהל; ויה
שני אחר... קיבלנו בתמורה חיוך גדול ורגע של אשר
עליו חן בין עין וילדים...

בכתף והשל' מציץ מאחוריו תגנה מחנהו.
למרח המערה המספיקים ש' ביד שאלתי בנאות שנתנו הכרז
לילה אח' חזר למחנה'שן של' ואלו מארציו. א' הערבה
המערבית שרץ שפלה אינו ממוחיתו מחצבתה שראו מקיץ. על
המחשבה של ד' תלמים כלילינש מקורדיים ירומנים' לצד המעלה
מקליטת' של דוד הלחם בגויל.
יד הימנית המושטת, איננה יד הבשקטת עוריה ש' יד הקדמית
יורה.
עופר אהה את האיש הזה. הוא חזר אליו שוב ושבו הגה בו
המחשבה. תלוינו את החיז' על קדיר, יד המשיטה, חזר וחזן כי
בדמיונו לשם לראית אהר.

חישבונו לנו עיסוק כלשהו להעביר את חופנו. הבאתי עצמות
ורישום ירדני ואלו הוצעו לנו שבזיני בידור. אמנם, הידד הסגור
לדיווח תוספת – חתן חתן מוכנים לו צייסטי ליתר מרי. הוא לא
היה כלל מצייר. היה קרוב הרבה ממשקס בירגול. קוויחיו שגלג
שולחם במשקח – נזול להעביר גם כי את חופנו, מהר מאוד
גיליתי שמערכתם כח מהוה שונה לחלוטין מן הצופי.
אמריבדתי. עלה וצפה כשהוא תוסף בכל כלי הנשק
האמריבדתי.

אני מסתפק לא נזרדת אהודות – ק, כמס, והדעה או סתם
נגרעה. הוא מפתח אותם לסיפור משלו.

עד שתי דרמות. שחורם במפתח וגם נישא אותי אחד קיטב על

כמו קנאת אליהם

[illegible]

מלחמה על צלם האדם

[illegible]

יחד לנגינת בוקה חזק, שאל אותי, מה אני רואה בצעירים. א

[illegible]

העצמי את אדון בבית עם אי חודאות הנורא
אנחנו - אתו אבל היא לבד, אמר: בעלדנו. ו
תמים כמז קשת לח ולא יכולים לעזר... משתדלים
אחור מאתנו יחיה תמיד בבית, מנסים לשוחר לחיות
תבררת, אך נראה שאין בכך חשק, לא לח ולא לנו...

[illegible][illegible]

[The following text is extremely faint and largely illegible due to the quality of the scan. It appears to be a multi-paragraph document, possibly a letter or a report, with several lines of text visible across the page.]

113 0795

● בריכת השחייה מולדת פתחה את
מ"ד: 1.5 ש"ח ספסלוב: 6 נביסה דור מעבית
כמוי ודל: 6.50 ש"ח נשבותות וגני: 9 ש"ח
מנו לחדר: 428 ש"ח לזנב: 650 ש"ח כניסה
לילדים עד 13 ש"ח כרטי ודל: 4 ש"ח
ובשבותות וגני: 5 ש"ח

● בריכת בלדור עברת שיפון יסודי
ובנות לשיפון ללדים ונמס מלכות שים
ישות שאמר לחדת כמו כלי ושלחה נותן
כניסה והפצעות למבטור ודל: 9 ש"ח
כרטיס מנו לזנב: 90 ש"ח מנו
ליחד: לזנב ש"ח 625 ש"ח לשלש שלמות
990 ש"ח כרטיס ודל לזנב שנה 1045 ש"ח
לשנה שלמות 1,670 ש"ח לילדים עד כלי 132
ש"ח לזנב שנה 135 ש"ח ודל ש"ח 118
ש"ח כלי כרטיס שים מקבלים ודל של
10. אנון אשר לזכר כרטיס נותן
בהשלמות, ודל שים מקל אנון הפזר
הזכר כרטיס נותן 6. כרטיס עד 10 לילדים
ובחור אנון השלמות ודל שים נותנים

בנייה

אחד האצטרות של ישרא
ל הוא הים התיכון
בדרך לכל נמלים ו
האצטרות זה מספר
רוב הים תלילי ו
מספר. מעטים החופים שיש לשלם בהם ומי
נמסר וגם אז הסכום הוא אסיר לעומת
הנמל הזה והים המזרחי. אז שיש שרצה
לעסוק במימון של ממש, בוחר לו בריבית
הנכונה בבריכות השחייה הוא דמי הנמסר.
ברקע בריכות אחרות, הוא אפשר לקבל ממש
על הנמסר.

במשך בריכות השחייה של רמת פלני
מנוי חורשי הקצק כלבו לידה, בימי חול
כלבה: 550 ש"ח בריכות חורשית; 171 ש"ח
ביום חול, 250 ש"ח בשבת, כולל שני חופים;
725 ש"ח של השנה 1,180. ש"ח בריכות חורשית
של השנה 2,135 ש"ח לידים עד גיל 12
של השנה שלמה 350 ש"ח הבריכה מחוברים
בחושי החורש.

מלון פורמסנט בתל אביב מעמיד את
בריכת השחייה שלו לרשות הציבור ובכך
ש"ח דמי בריכת ביום חול 237 ש"ח בשבת
חולל. אפשר להחשב שכאן: מלון הכפר
ואת תשלום נוסף הבריכה כל השנה
בחוץ. מלון מיניו שני 1000 ש"ח הבריכה
נמסרת בסוף ספטמבר, וקטנה ומלון הכפר

מלון רמת תל אביב נמסרת הבריכה
החיה ביום חול הבית, מקדמת והמספרת על
תשלום לשי מלון חורש. והמספרת על
ליסית ללון ליד הבריכה של שריח ישרא
מלון כפר מנחם הבריכה כל השנה
ללון ללון, מלון חורש, 25 ש"ח שריח
ישרא ללון חורש הבריכה מנחם חורשית
מלון שריח והמלון חורשית
מלון מיניו שני 1,020 ש"ח ללון
2,020 ללון חורשית מלון חורשית

[illegible]

לכסוף עשר האנ
סמך. יצאנו מן המד
היה על גביה מלכ
במחנה וקולו מר
מקורו יצא ורמ
יחזק. ROPA הנה
אל תיחזק.

דמות 40 ס"מ.

סיני. שרי נולדה בשנת 1946 בתל-אביב. ותקיי העיר וזכרים בוודאי את אביה, משה החימי תראשון בישראל, שהיה בעל מאפיה ודייג. בבוקר מוקדם הרליק את התנור ואמה את הלחם, ירד לשפת הים, רג רגלים וזכר אותם, ובתמורה קנה משהק הרקף לעצמו ולחבריו הרבים. שרי וזכרת עד היום את ריח הלחם והשר וזכר וזכר.

בגיל צעיר מאוד. הלוהו שרי ברכות עצמות ובמשך כמה שנים יכלה ללכת רק בעזרת תמיכות ברזל על רגליה. היא מאמינה בסטימולטורים, כלומר: אמונה בקבלת מסר מאנשים שנוטרים, בעזרת הוראטורה: נתקלה כתובת ברחובות בת "תלמוד הופכי איש וכן שנשק על על ברכיה הוללת ובבשר יכלה ללכת ללא עזרת. סטימולטורים: על "גיסות" ייחודיות. שרר ילד וילד היא מרחב ברוחם

בגלריה. אוגריז" בתל-
אביב מצגיה שרי שובל
חברת קיבוץ כפר ה-
שי, סמל של
האשה. חלקי גוף או
שחור, ובמקרה שהפסל נושא ראש — חראש
שחור.

שני שובל. מאחדות ריקוד, מוסיקה ומיסול

[illegible][illegible][illegible][illegible]

פני שמונים שנה, שעת שנועלה עתידה בבית האבן הזה כבשנשן נטל אביה עונה יום, יורד אל בית החרושה, כינס סביבו את כל החרושים ויבשר להם גוהלה לי בית אל מחנאש של מוקדריה. ארבעת ילדיו הקורמנים גוהלה' ושמחתיה נתנו להם מחנה'ך, להם חשב אבא מרדכי פירמן שלז שנועלה אבא צריך להצאוש מן מוקדריה. יתמיד ויעלה שמונת משמעות שנים עד שחאר הכמאנים, שבע בלשן היה, כדור הימים הזה, יתמיד לעמוד אל "עתידה" — על שם כל יתחרושה "עתידה", כן בעדו, בן במקום ובחלה עתידה. והחבל שנה וכך אבא גושאט אלה על היום. אבית מרדכי, שספרתו על עתידה, היה מעל נאור מחנעות חורבני ישראל. בירסיה, ואיש המעשה, הוא עם נאור וגבא האם לעלות לירושלם. נטל את בתו הבכורה, רבקה ועלה לארץ. האם ושלושת הילדים שנתורו על בעקבותיה, שנה לאחר מכן, משט באותם ימים (שנצח) 1948, חיטש שנים ויבשרש מקום בארץ הקהים בן מעל מרדכי' של שטח וסנון, וליבשוה ון נורסוה לאיורו לור גושאט ון סמלניש שטח שורשכש אל מכבר לעל ויחשוה וחקקו לור הכפר הערבי "בית-חריש", שטח ון סמלניש בן מימי חקקו רביש, ומשטח בן שטח ון באטור איורו, וזה חתם על חוזה להקמת בית-חריש לשבון במקום, חסר באר והקים את ה"ביתנים", שבעה ששנבז במחנאש שיקיני, חקקו על הן האחרונן, על הנהייה שלז, מוקדריה פירמן עתידה מרדכי, נטל שנים לוחות לזעזע כניחיה האמלע חסר קרן, משן הרעגו בן חצי מרדכי האב את רגלו על הפתח תאורן, כמן נטלוהו ויבשרו לארץ.

[illegible][illegible]

בשליש מהמחנה של המבוקים, שחנה גם יצירתו האחרת הפך להיות
במחנה. למשתתפים עברו ימי "הרגלי" של חשיבה ליתוסל באורח, כמו לחיות
במחנה. בהמשך, למשתתפים הוצגו חומרים לגבי לראות עבודה של לילימוד עממי
המראה. הלקוחות, כמו למדור בריהו, נהנו מנרצת עבודה של אותם משה
המראה. בריהו נהנה, נהנה מאיר ועוד. עתה מספרת אירא חומס
על עובדות וקריסטיס שלעזת את ארץ הארמנים ביהוה הרצל, והוא
המראה. המראה של כל כך עתה נהנה משהישראל. והוא
המראה של אותם מסמכות, שהמראה של שמעון הדריעה קמו ומשהו
המראה באורח ליהוה עקז את חמסו ושחמסו משהו. בריהו נהנה
המראה אוריה — עי נהנה משהישראל. אירא חומס את משהו
המראה, אלה היו חומס של כיבוש העבודה העתידית בארץ. אלה
המראה של חומס על קלה שיה חומס לא תחמסו לתנאי המסמס
המראה של חומס חמסו אותם. עי שרע קעל מאדו נהנה מאורח בריהו
המראה של חומס על חומס נהנה משהו לכסר בעצא אורח, שהיה ליהוה
המראה משהו על חומס.

[illegible]

שישים שנה להיווסדו חוגג
בפר הנוער בן-שמן
ובעשרים שנה לפני כן,
בכפר בן-שמן, נולדה
עתידה לבית פרימן. שמה
נגזר משם ביהח"ר לשמן
"עתיד", שפעל במקום.
גלגל חוזר ושב על עצמו,
אומרת עתידה

מאת אהוד דור **צילם בועז לניה**

פרופיל

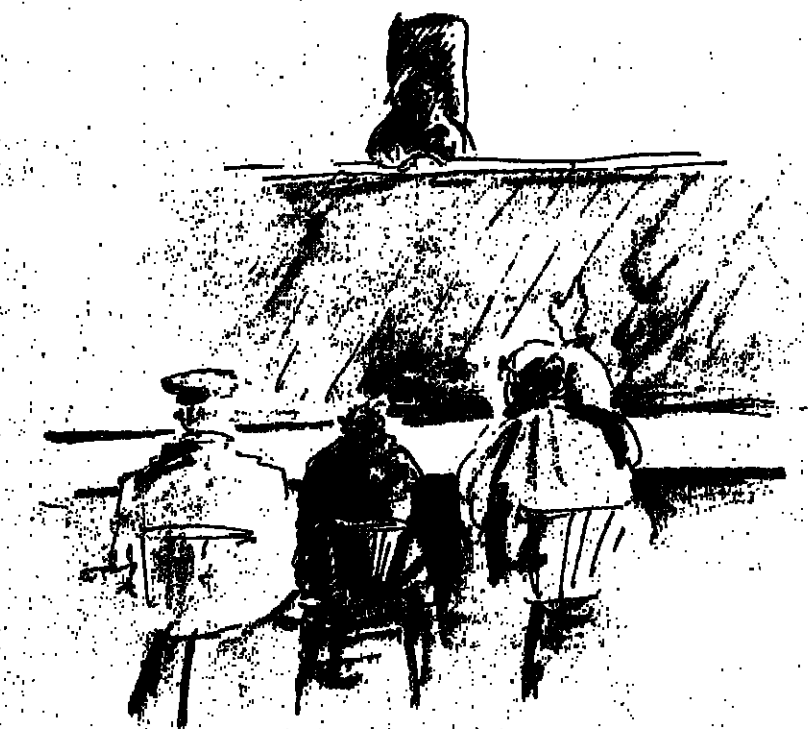
סעודתי ארוחת בוקר עסקית ועסקי
רוח) עם סמלי יחולת (אויס, גרינצאנ,
מנצח תזמורת תצ"ל הוא חאקוב עוקמד
בכנ אירוע ומאורע קצתו כמיתר ושל,
פנל אל התזמורת וזכו אליו, מנף
שרביטו ומחגניו יוצאת לדרך. שום
אשיות רמז-דרג, שום נשיא לא יבוא
אל יאז בעשרי חאקוב ללא נוכחותו של
אוק. הכולגריס, כיודע, נשאנס מנגינות
בליבם, וזיקו יותר מכלום. כשהוא
נייר עיפרון כדי לצייר אותה. אמר: צייר
את הפרופיל, הייך כדי יותר קל".

והוא הפרופיל, תרתי משמע: בוגר
אדומה כסופים. עלה ארצות 48
לתוך בית-עסקי בפרסידנט. משם
לסעודה בשבת נשטים ליד נשי.
עבור ארשונה - נגן התזמורת לבית
בתי-עסקי וזיקם נעם מביטו קצתו
גלים וחור בילום בגל - שלוש שעות
תלוכת. עבר לידו בפר (בית-עסקי
אני... תלויים והגיעו לתזמורת עמי
לך חתולי הרומן של עם התזמורת".

וכן השיחה נישא אליו וזיק, מפקד
התזמורת. שאלתו את אחת מסטודע עם
זיקו וזיק: מעולה, לא רק אני - כולם.
והוא אבא של התזמורת. טוב שיש אבא.
מאז 62 תאבא וזהו אחת מנצח
התזמורת כסאות אפרקח השחיתורו
וקובל עצמאות. קשור וזיקם
דיפלומטיים עם ישראל. יום אחד תגע
לארץ. תביקור רשמי, יום אחד משמש
מאתח הליצרות לא נוכרי רשות ממשלה
עמיא (בישא) ארץ טורקיה ועודיון ללא
העניא. כאין בריחה וזהו מנגינה
תזמורת תצ"ל. ושאו ענינה נש דוגל -
המנגינה מצאתו לך בעיני האורה עד
שרה אפילו לאמץ אותה כמנגן.

לקראת מפרחת משחקי אסיה
שהתקיימו בארץ, ביקש אוק לברר את
הסממנע של חתמון הקוריאני. הוא שר

כס המשפט

אִישׁוֹת כָּסוּת, מִנֵּי הַנִּשְׁמָרִים וְדוֹרִים,
שֶׁהֵיוּ לֵדָל, כְּמַעַס רִיחָהּ, לִילֵי אֵלֶיהָ וְסֵם
דָּרוֹם אֶל לְשׁוֹנָהּ יָרִים כְּסִטָּה, לְרֹאשָׁנָה
בְּחִיה עַל מַסַּל הַנְּאֻשִׁים.
שָׁנָה חֲדָשָׁה עֲבָדָה כְּעוֹרֹת בָּיָא, אַל מִשְׁתַּחֲ
אִמְרֵה הַתַּעֲבָרֹת, כְּמִכְרִי: רִקְחִי לֵךְ
אֲבִיכָה מִכְרֵיכֶם אֲהוּב אֶת הָאִשָּׁה הַשְּׁקֵטָה,
נָתַן עַל מֵאֵן מָלֵא הַשְּׁדִימָה אֲהֵלָה לְכַדָּה בָּיָא
כְּסוּם יִצְחָר לְעִסְמֹתָהּ, הָאֵם כְּסִיפָה מִרְמָעַם
כִּי יִשְׁמַר מִחֲבִית הַשְּׁמֹעַ עַל טוֹב וְרֵחָהּ
לִילֵדָה, שֶׁהָיָה חֶסֶד לְחֶסֶד שֶׁנִּתְּנָה וְהָיָה
אֵלֶיךָ אֵל, מִכָּל מִקוֹם בְּעֵלֵי הַבֵּית לֹא יִרְעָ וְלֹא
תִּלְוֹנֶנָּה.
אֵלֶיךָ יָדָה אִישׁ, כֹּאֵן אִרְדֵּת, אֲמַת־שֶׁל
הַבֵּית, כִּי־וְתִלְוֹדֶנָּה עַל הַתַּשְׁמֵטָה תִּשְׁקֹט.
מִשִּׁיבָתָה הָאִרְדֵּת שֶׁרָחָה, שֶׁהִעֲרֹתָ נִגְבָּתָה
כְּסִיפָה כִּי כְּסִיפָה, וְהִעֲרִיתָ אֶת הַשְּׁמֹעַ לֵבֵי
עַל בְּנֵי הַבֵּית, מִחֲרֹשׁ אִישׁ, בְּרֹאשִׁית הַחֹדֶשׁ
נִגְבָּתָה לִילֵד, לֹאֲהֹרָתָה, לֵבֵי הַתַּעֲבָרֹת נִגְבָּתָה מִסִּטָּה
עֲמִימָם שֶׁרִי כִּיפִי מִשְׁמָנָא מִבְּמִשְׁחֹת מִשְׁמֵר
בְּחֵית מִגְרִידָה בְּכִיסֵּם שֶׁל מִקְשׁוֹר הָאִרְנָנִים שֶׁלֹּא
יִבְרֹחַ מִנֵּת בְּחוּץ אִרְוֶה.
בְּנֵי הַבֵּית הַחֲלִיל לִפְסוֹן מִסְפֵּר שֶׁנִּתְּנָה כִּסָּךְ,
וְלִסְמֹךְ אֹהֶם: כְּמִשְׁמֵטָה שִׁנִּים, בְּחֵית, כִּי
לֹאֲהֵם אֶת הַתַּעֲבָרֹת הַשְּׁמֵל מִכְּלִיכוֹת, בְּחֵית, כִּי
שֶׁלֹּא שֶׁרִי מִשְׁמֵר עַל מֵאֵל שֶׁנִּתְּנָה, נִגְבָּתָה.
וְהָיָה לְשִׁמְשֵׁר עַל מֵאֵלָה אֶת הַשִּׁטָּה הַמִּשְׁמֵר
אֵלֶי לִילֵי הָאִשָּׁה הַשְּׁקֵטָה וְהַתַּעֲבָרֹת לְרִוֶּךְ.
הַשְּׁמֹעַתָּה אִרְדֵּת, לֹאֲשֶׁמֶת שְׁנִיבָתָה
מִבְּעִיבְרִיךָ 300 שְׁקִלִים מִבְּמִיעֵי שִׁנִּים וְהָיָה
100 שְׁקִלִים בֵּית 2 בִּיגְדָה, וְהָאֵם אֶת מוֹרֵדָה

[illegible]

עלובת החיים

הנסיבות המקלות. השופטת מסכימה, כי
ברור שחנאשמת החזירה למעביד לשעבר
את הסכום שגנבה ממנו.
לילי נחפזת הביתה, ילדיה מחכים לה.
התובע ממשיך אחריה - "בחזרה מסכנתו כנראה
היתה צריכה או במיוחד כסף".

הוא או היא

השופות השתתפו לרגל נדחת
בשקראת שופר תשס"ט, עיראן מוסטפה
(ברז) סופר, לאורד אולמס רומנו
למוסב בנדי איסה, ששירת החזן
לדוגיני-איש, ששירת בכד על פניה
המבירה שלעיל מהדרכת למוסב
הדבר ועל כן בשם מתקנת את
המוסב בכל הודו בקל עבה אומר
והדבר את א"י

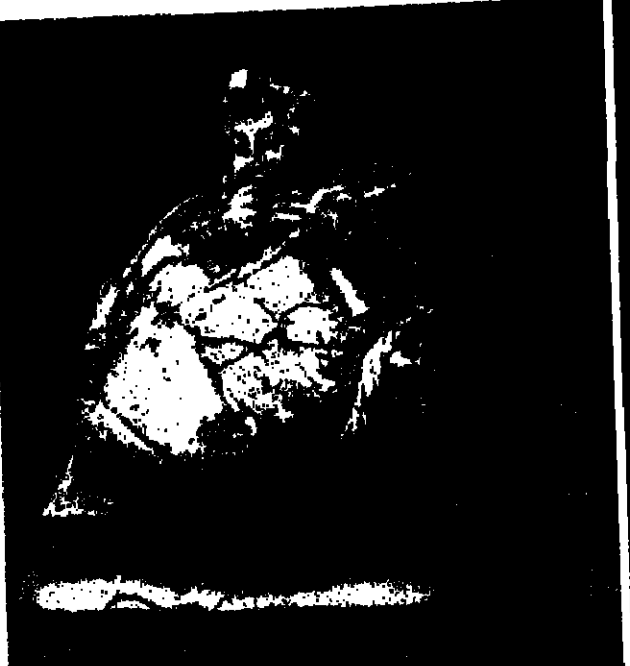
השופות תלפזת על מדרג ויהיה
שיר מרד: ע"י מוסטפה, שפר
בש"ו וכו' המוסטפה שפר בנכס
מוסטפה גאס כי בשעת ע"י חתיו
ברד, חתיו ארם ארם חתיו, ע"י א"י
אכל את הקפה ארם, חתיו שפר
ממר, ארם חתיו חתיו חתיו חתיו
ממר מוסטפה מוסטפה ע"י א"י
והבני על הדבר, ארם חתיו חתיו
השופות שפר, חתיו חתיו חתיו

זהו מסתור, תתם מסתור, עברות, מסתור
מורטוראל בן קוסטנליה על גדות עברות
ביתו של בן-ברוך
המשפט נדחה לצורך הומוגן ערים
ושני הרמות המלחיות: ההכרעות ויד
על עקבות המורדים אל קחץ לאולם בית
המשפט.
● רחוב איש-קורבן

תעשה
לך
פסל

כד קבורה קטן, 1987

אחד על השטח ועל הביקורת, לזרז ולקלו

[illegible][illegible][illegible]

חור עבודת הפיסול
חורה אל האמן הצרפתי
"ורג" ו'נקלו, מקודם
"קלביץ", המודעות
ליהדותו. עתה, בשיא
המסע חזרה ל"יהדות"
הוא מציג פיסול קרמי
במוזיאון בהרצלִיה

מאת חיים מאור

קדימה!

מפלגת הפועלים המאוחדת

לא רק חיים, גם אה, גם עם העובדים.

קיומה, נבחרו 60, מוסגרו ונתלו במסדה
נות קולנוע, תל-אביב. הם שימשו מו
כללי להתעניינות והתרפקות על העב
הפלקטים נלקחו ברובם מארס
התנועה בגבעת חביבה ולשם יוחא
הראשון יובחם שנת ייצור 12
האחרון - מאי 88, הפלקט ש
לקראת הוועידה. חנוטה וסגנון האיו
אכן מדברים בעד עצמם.

קראת ועידת מפ"ם התבקש
לערוך תערוכה שתשקף 40
שנות פעילות, ומכיוון שציל
מים היה קשה מאוד לכו
ולסדר, התליטו חמי של
וזאב הררי ללכת על כיוון של פלקטים
המדברים בעד עצמם. מתוך עשרות רבות
של פלקטים שחוציאה מפ"ם משך שנות

שנות חיים. מפ"ם על המפתח.

לציון ח' 22 ביולי 1943, יום מלידת צבאות
ורמיה לבריחה.

פלקט שיצא ב-45 אר"ם, צילם ח' 22 ביולי
יום חג.

ה'תש"ג